

Маріупольський державний університет
Факультет грецької філології та перекладу
Кафедра слов'янської філології та перекладу

ЗБІРНИК
МАТЕРІАЛІВ
XIV конкурсу літературних перекладів
«ПереКЛАДач»

Маріуполь – 2018

УДК 811.16'373(076)

ББК 81.411-3я73

Збірник матеріалів XIV конкурсу літературних перекладів «ПереКЛАДач» / укл. ст. викл. Н. А. Гайдук. – Маріуполь: МДУ, 2018. – 92 с.

Головний редактор – Н.А. Гайдук, керівник СНТ «ПереКЛАДач», ст. викладач кафедри слов'янської філології та перекладу МДУ.

Відповідальний секретар – Н.В. Струкова, асистент кафедри слов'янської філології та перекладу МДУ.

Редакційна колегія:

Голоцукова Ю. О., в. о. зав. кафедри слов'янської філології та перекладу МДУ
к.філол.н., доцент;

Смирнова М. С., в. о. зав. кафедри теорії та практики перекладу МДУ,
к.філол.н., старший викладач;

Канна В. Ю., к.філол.н., доцент кафедри теорії та практики перекладу МДУ;

Каріда О. І., старший викладач кафедри німецької та французької філології
МДУ;

Пічахчі О. В. , старший викладач кафедри грецької філології та перекладу;

Маслова Г. М., старший викладач кафедри слов'янської філології та перекладу
МДУ;

Ципоренко Л. Д., старший викладач кафедри італійської філології МДУ;

Стасенко Є. А, старший лаборант кафедри італійської філології МДУ.

© Маріупольський державний університет, 2018

© Кафедра слов'янської філології та перекладу, 2018

ВІД РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ

21 березня 2018 року на факультеті грецької філології та перекладу у Центрі польської культури МДУ відбулося урочисте підбиття підсумків щорічного конкурсу літературних перекладів «ПереКЛАДач». Цього року – це вже чотирнадцятий конкурс.

Конкурс було відкрито 30 листопада 2017 року на урочистому засіданні студентського наукового товариства «ПереКЛАДач». Організаторами конкурсу традиційно виступили студентське наукове товариство «ПереКЛАДач», кафедра слов'янської філології та перекладу, за участю кафедр теорії та практики перекладу, німецької та французької філології, італійської філології, грецької філології та перекладу, а також наукової бібліотеки МДУ.

Загальна кількість конкурсних робіт XIV конкурсу літературних перекладів «ПереКЛАДач» – 192, серед них – 50 робіт – переклади студентів МДУ, спеціальностей «Переклад (українська, російська, польська)», «Середня освіта. Мова та література (російська)», «Переклад (італійська)», «Переклад (англійська)», «Мова та література (італійська)», Мова та література (німецька), «Переклад (новогрецька)», «Мова та література (новогрецька)», 142 роботи – переклади учнів 27 навчальних закладів м. Маріуполя, крім того – Маріупольської загальноосвітньої приватної школи I – III ступенів «Лінгва-XXI століття». На даний момент – це найбільша кількість робіт за всю історію конкурсу, і, слід зазначити, що кожного року вона стабільно зростає.

Найактивнішими виявилися КЗ «Маріупольська спеціалізована школа I – III ступенів № 40 ім. Є.М. Миська Маріупольської міської ради Донецької області» та КЗ «Маріупольська спеціалізована школа I – III ступенів № 66 Маріупольської міської ради Донецької області» - 17 та 15 робіт від кожного навчального закладу відповідно.

Конкурсні завдання були підібрані таким чином, щоб формувати у

студентів та школярів перекладацьку інтуїцію, розвивати професійні уміння та навички. Цього року традиційно особливу увагу було приділено перекладу поетичного тексту, оскільки у минулих конкурсах студенти і школярі виявляли інтерес саме до цього перекладацькій жанру.

Як відомо, перед автором перекладу поетичних творів постає складне завдання збереження ритму, рими і стилю оригіналу, відтворення особливих нюансів настрою і характеру ліричного героя, що, вочевидь, приваблює молодь.

Найбільшу зацікавленість школярі та студенти виявили до Номінації 6 – переклад з англійської мови – до оргкомітету було подано 80 робіт. Крім того, чимало перекладів було представлено у Номінаціях 7, 8 та 3 – 33, 31 та 26 робіт відповідно. В інших номінаціях було представлено значно меншу кількість робіт, проте всі вони виявилися якісними та вартими уваги, творчими перекладами.

Даний збірник являє собою зібрання перекладів студентів і школярів, що посіли призові місця у XIV конкурсі літературних перекладів «ПереКЛАДач».

ЗМІСТ

Номінація 1

Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору (вірша Рафала Воячека «Mówię do siebie cicho»).....	7
---	---

Номінація 2

Російсько-польський переклад уривку з «Капітанської доньки» О. С. Пушкіна.....	11
--	----

Номінація 3

1. Переклад сучасного поетичного твору з української мови на російську – вірша Миколи Петренка «Виставляю душу під грозу».....	16
--	----

2. Переклад сучасного поетичного твору з російської мови на українську – вірша Наталії Віленської «Рябиновый закат».....	22
--	----

Номінація 4

Переклад уривку з новели Луїджі Піранделло з італійської мови на українську.....	27
--	----

Номінація 5

Переклад вірша Альди Меріні з італійської мови на українську.....	33
---	----

Номінація 6

1. Переклад поетичного твору з англійської мови українською – вірша Лани Ендрюс «I hope».....	36
---	----

2. Переклад поетичного твору з англійської мови російською – вірша Лани Ендрюс «I hope».....	44
--	----

3. Творчий підхід до перекладу поетичного твору з англійської мови російською – вірша Лани Ендрюс «I hope».....	52
---	----

Номінація 7

Переклад поетичного твору з німецької мови – вірша Теодора Шторма
«Wohl fühl ich, wie das Leben rinnt»..... 56

Номінація 8

Переклад німецької прози – оповідання «Die traurigen Geranien»
Вольфганга Борхерта..... 60

Творчий підхід до перекладу з німецької мови..... 69

Номінація 9

Переклад поетичного твору з грецької мови – вірш Костіса Паламаса «Ο
δωδεκάλογος του γύφτου (απόσπασμα από τον Προφητικό)»..... 72

Номінація 10

Переклад прозового твору з грецької мови – «ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς» Антоніса
Самаракіса..... 75

Номінація 1

Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору
(вірша Рафала Воячека «Mówię do siebie cicho»)

Wojacek Rafal

Мówię do siebie cicho

Mówię do siebie tak cicho jakbym świecił
I kwitną gwiazdy na łące mojej krwi
Stoi mi w oczach gwiazda twojej krwi
Mówię tak cicho aż mój cień jest biały
Jestem chłodną wyspą dla twojego ciała
które upada w noc gorącą kroplą
Mówię do siebie tak cicho jak przez sen
płonie twój pot na mojej skórze
Mówię do siebie tak cicho jak ptak
o świcie słońce upuszcza w twoje oczy
Mówię tak cicho
jak ty do mnie

I місце в Номінації 1

**Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору
(вірша Рафала Воячека «Mówię do siebie cicho»)**

ЗАГРУБСЬКА ЕЛЕОНОРА ВЛАДИСЛАВІВНА,

студентка ОС «Магістр» спеціальності

«Переклад (українська, російська, польська)» МДУ

Шепчу к тебе вполголоса

Шепчу к тебе вполголоса,
Шепчу к тебе – мерцаю.
И звезды рдеют изнутри, кружась,
И высится пульсар души твоей в отражении глаз.
Шепчу едва, и тень моя пуста,
Ледовый странник холодит твои уста,
что растворяются крупичами, сгорая,
Шепчу к тебе вполголоса, подобно сну
прижмешься ты ко мне в объятиях.
Шепчу к тебе и птицей щебечу
с восходом солнца ты еще прекрасней.
Шепчу к тебе вполголоса,
а ты ко мне.

І місце в Номінації 1

Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору

(вірша Рафала Воячека «Mówię do siebie cicho»)

ЛІЩУК БОГДАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ,

учень 10-А класу Маріупольської ЗОШ №56

Воячек Рафал

Я тихо говорю с тобой

Я тихо говорю с тобой, и звезды мне сияют,
Чем тише говорю, тем ярче звездопад,

Твои глаза и голос твой меня во сне ласкают
И до полуденной зари с тобою быть я рад.
Я свежий ветер, остров твой, тебя оберегаю
От зноя солнечных лучей я ночью освежу,
Благоухание твое на коже ощущаю
О чувствах тихих и живых тебе я расскажу.
Я тихо говорю с тобой, как в поднебесье птицы
Я говорю с тобою так, как эхо высоты
И солнца утреннего луч в глазах твоих искрится,
Я тихо говорю с тобой, мне тихо вторишь ты.

II місце в Номінації 1

**Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору
(вірша Рафала Воячека «Mówię do siebie cicho»)
МАЛЬЦЕВ ДМИТРО ДМИТРОВИЧ,
студент 4 курсу спеціальності «Переклад (новогрецька)» МДУ**

ВоячекРафал

Шепчу тебе тихо

Шепчу тебе тихо и сияю, как день,
Звезды цветут на лугах крови моей.
Столь тихо шепчу, чтобледнеет и тень,
Пред взором восходит заря крови твоей.
Островом прохладным стану телу твоему,
Что каплей горячей тонет во тьме.
Шепчу тебе тихо, словно во сне.
Пылает твой пот на коже моей.
Я шепчу тебе тихо, как птица,
А солнце с рассветом слепит глаза.

Я же шепчу тебе тихо,
Словно течет по морщинкам слеза.
Я шепчу тебе тихо,
Как и ты мне шепчешь в ответ.

III місце в Номінації 1

Польсько-російський переклад сучасного поетичного твору

(вірша Рафала Воячека «Mówię do siebie cicho»)

ЯКУШЕВА МАРІЯ СЕРГІЇВНА,

учениця 9-А класу КЗ «Маріупольський

НВК «Колегіум-школа» №1».

Воячек Рафал

Я говорю с тобой спокойно

Я говорю с тобой спокойно,
Я тихо говорю, сияя,
И звёзды распускаются во мне,
В твоих глазах лучом играя.
Я говорю с тобой так тихо,
Как будто отблеск тени белой.
Как остров я прохлады томной
Для твоего пылающего тела.
Я говорю с тобой спокойно,
Твой пот горит на моем теле,
Я говорю с тобою тихо,
Как птица-солнце на рассвете,
Я ведь так тихо говорю, как ты,
на самом деле.

Номінація 2

Російсько-польський переклад уривку з
«Капітанської доньки» О. С. Пушкіна

А. С. Пушкін

Капитанская дочка

Отец мой Андрей Петрович Гринев в молодости своей служил при графе Минихе и вышел в отставку премьер-майором в 17. году. С тех пор жил он в своей Симбирской деревне, где и женился на девице Авдотье Васильевне Ю., дочери бедного тамошнего дворянина. Нас было девять человек детей. Все мои братья и сестры умерли во младенчестве.

Матушка была еще мною брюхата, как уже я был записан в Семеновский полк сержантом, по милости майора гвардии князя Б., близкого нашего родственника. Если бы паче всякого чаяния матушка родила дочь, то батюшка объявил бы куда следовало о смерти неявившегося сержанта, и дело тем бы и кончилось. Я считался в отпуску до окончания наук. В то время воспитывались мы не по-нонешнему. С пятилетнего возраста отдан я был на руки стремянному Савельичу, за трезвое поведение пожалованному мне в дядьки. Под его надзором на двенадцатом году выучился я русской грамоте и мог очень здраво судить о свойствах борзого кобеля. В это время батюшка нанял для меня француза, мосье Бопре, которого выписали из Москвы вместе с годовым запасом вина и прованского масла. Приезд его сильно не понравился Савельичу. «Слава богу, – ворчал он про себя, – кажется, дитя умыт, причесан, накормлен. Куда как нужно тратить лишние деньги и нанимать мусье, как будто и своих людей не стало!»

Бопре в отечестве своем был парикмахером, потом в Пруссии солдатом,

потом приехал в Россию pour être outchitel, не очень понимая значение этого слова. Он был добрый малый, но ветрен и беспутен до крайности. Главною его слабостию была страсть к прекрасному полу; нередко за свои нежности получал он толчки, от которых охал по целым суткам. К тому же не был он (по его выражению) и врагом бутылки, т. е. (говоря по-русски) любил хлебнуть лишнее. Но как вино подавалось у нас только за обедом, и то по рюмочке, причем учителя обыкновенно и обносили, то мой Бопре очень скоро привык к русской настойке и даже стал предпочитать ее винам своего отечества, как не в пример более полезную для желудка. Мы тотчас поладили, и хотя по контракту обязан он был учить меня по-французски, по-немецки и всем наукам, но он предпочел наскоро выучиться от меня кое-как болтать по-русски, – и потом каждый из нас занимался уже своим делом. Мы жили душа в душу. Другого ментора я и не желал. Но вскоре судьба нас разлучила, и вот по какому случаю.

I місце в Номінації 2

Російсько-польський переклад уривку з

«Капітанської доньки» О. С. Пушкіна

ЗАГРУБЬСЬКА ЕЛЕОНОРА ВЛАДИСЛАВІВНА,

студентка ОС «Магістр» спеціальності

«Переклад (українська, російська, польська)» МДУ

A. S. Puszkin

Córka kapitana

Mój ojciec, Andriej Pietrowicz Grinew, w młodości służył hrabiemu Minichu i przyjął dymisję w randze premier-majora w roku 17... Od tego czasu mieszkał w swojej sibirskiej guberni, gdzie ożenił się z panią Awdotią Wasiljewną Yu., córką biednego miejscowego szlachcica. Było nas dziewięcioro dzieci. Wszyscy moi bracia i siostry zmarli w niemowlęctwie.

W czasie, kiedy moja matka jeszcze nosiła mnie w brzuchu, zostałem już zapisany do siemionowskiego pułku jako sierżant, z łaski majora gwardii księcia B., bliskiego naszego krewnego. Jeżeliby nieoczekiwanie matka urodziła córkę, ojciec zadeklarowałby dokąd powinno o tym, co umarł sierżant, który nie pojawiał się na ziemi, i cała sprawa na tym by się skończyła. Byłem na liście pułku jako urlopowany do ukończenia nauk. W tym czasie nie byliśmy wychowani w zwykły sposób. Od piątego roku życia zostałem oddany w ręce masztalerza Sawielicza, za trzeźwe zachowanie przyznanego mi piastunem. Pod jego nadzorem w dwunastym roku nauczyłem się rosyjskiego czytania i pisania i mogłem bardzo rozsądnie oceniać cechy charta. W tym czasie tato wynajął dla mnie Francuza, monsieur Beaupré, który został sprowadzony z Moskwy wraz z rocznym zapasem wina i oliwy z Prowansji. Jego przybycie mocno nie spodobało się Sawieliczowi. «Dzięki Bogu – mruknął do siebie – wydaje się, że dziecko jest umyte, rozczesane, nakarmione. Oczywiście, trzeba wydać dodatkowe pieniądze i wynajmować "musje"¹, jakby własnych ludzie się nie stalo!»

Beaupré w swojej ojczyźnie był fryzjerem, potem w Prusach żołnierzem, wreszcie przybył do Rosji "pour être outchitel"², niezupełnie rozumiejąc znaczenie tego słowa. On był człowiekiem gołębiego serca, ale niezwykle wietrznym i rozpuszczonym. Główną jego słabością była pasja do pięknej płci; często za własne pieszczoty otrzymywał kopniaki, od których jęczał całe dni. Poza tym nie był (według jego słów) i wrogiem butelki, lub (jak mówią w naszym kraju) lubił łyknąć przez krawędź. Kiedy wino było podawane tylko na obiad, tylko po kieliszku, podczas czego nauczycielowi często celowo nie nalewali, wtedy mój Beaupré wkrótce przyzwyczaił się do rosyjskiej nalewki, a nawet zaczął ją preferować do win ze swojej ojczyzny jako bardziej przydatnej dla żołądka. Od razu dogadywaliśmy się, i chociaż zgodnie z kontraktem on był zobowiązany nauczać mnie językiem francuskim, niemieckim i wszystkim naukom ścisłym, ale wolał uczyć się ode mnie jakoś rozmawiać po rosyjsku, – i wtedy każdy z nas był już zaangażowany we

¹ pogardliwa forma fr. *monsieur* – pan.

² aby być tutaj nauczycielem (fr., ze zniekształconą formą ros. *uchitel'*).

własnej działalności. Żyliśmy w zgodzie między sobą. Nie chciałem innego mentora. Ale wkrótce los rozdzielił nas, i właśnie przy takiej okazji.

II місце в Номінації 2
Російсько-польський переклад уривку з
«Капітанської доньки» О. С. Пушкіна
БАРДАШ ВАЛЕНТИНА СЕРГІЇВНА,
студентка ОС «Магістр» спеціальності
«Переклад (українська, російська, польська)» МДУ

Aleksander Puszkina

Córka kapitana

Ojciec mój Andrzej Grinev w młodości swojej służył hrabiemu Minichu i wyszedł na dymisję premier-majorem w 17 roku. Odtąd żył on w swojej Symbirskiej wsi, gdzie i ożenił się z panią Awdotiją Yu., córką biednego tamtejszego szlachcica. Nas było dziewięcioro dzieci. Wszystkie moje rodzeństwa umarły w dzieciństwie.

Matka moja była jeszcze mną brzuchata, jak już byłem zapisany do siemionowskiego pułku sierżantem, przez łaskę majora gwardii księcia B., bliskiego naszego krewnego. Gdyby pomimo wszystkich oczekiwań matka narodziła córkę, to ojciec ogłosił by, że umarł nierodzony sierżant, i sprawa by się skończyła. Uważały się, że jestem na wakacjach do zakończenia nauk. Wówczas wychowywaliśmy się nie w nasz sposób. Z pięcioletniego wieku był oddany w ręce masztalerza Sawielicza, za trzeźwe zachowanie przyznanego mi piastunem. Pod jego nadzorem na dwunastym roku nauczyłem się rosyjskiej nauki i mógł bardzo rozsądnie sądzić o właściwościach myśliwskich psów. O tej porze książka najał dla mnie Francuza, Pana Bopre, którego wypisały z Moskwy razem z rocznym zapasem wina i prowansalskiej oleji. Przyjazd jego mocno nie spodobał się Sawieliczowi. «Dzięki Bogu, – burczał on o się, – zdaje się, dzieci umyte, uczesane, nakarmione.

Gdzie jak należy tracić zbędne pieniądze i najmować panów, jakby własnych ludzie się nie stało»!

Boprew ojczyźnie swojej był fryzjerem, potem w Prusach żołnierzem, potem przyjechał do Rosji pour être outchitel, niezbyt rozumiejąc znaczenie tego słowa. Był dobry mały, ale niezwykle wietrzny i rozpuszczony do skrajności. Główną jego słabością była pasja do pięknej płci; nierzadko za swoje czułości otrzymywał on kopniaki, od których jęczał po całej dobie. Do tego że nie był on (za jego wyrazem) i wrogiem butelki, to znaczy (mówiąc po rosyjsku) lubił pić za dużo. Lecz jak wino podawało się u nas tylko za obiadem, i to po czarce, podczas czego nauczycielowi często celowo nie nalewali, to mój Bopre bardzo szybko przyzwyczał się do rosyjskiej nalewki i nawet stanął oddawać przewagę jej nad winami swojej ojczyzny, jak nie do przykładu bardziej przydatnej dla żołądka. Natychmiast porozumieliśmy się, i chociaż według kontraktu on był zobowiązany uczyć mnie po francusku, po niemiecku i wszystkim naukom, ale wołał uczyć się ode mnie jakikolwiek mówić po rosyjsku, - potem każdy z nas zajmował się już swoją sprawą. Żyliśmy dusza do duszy. Innego mentora ja i nie chciałem. Lecz wkrótce los nas rozłączył, i właśnie przy takiej okazji.

Номінація 3 (1)

Переклад сучасного поетичного твору з української мови на російську –
вірша Миколи Петренка «Виставляю душу під грозу»

Микола Петренко

Виставляю душу під грозу

Це щоб ви побачили згори
Крізь воскреслу призму світанкову:
Підставляю душу під вітри –
Хай продмуть, хай вивіють полову.

Підставляю душу під грозу –
Хай пролле – проміє від намулу:
Залишаю те, що пронесу
В далечінь просвітлену і чулу.

Підставляю душу під громи –
Хай потрощать те, що заскорузле,
Хай проб'ється блиском із пільми,
Проминувши черстве і безглузде.

Хай бринить сльозою на очах,
Хай з небес зорею палахкоче:
Я ж бо – мов напровесні хлопча!
Ти чого хлюпочеш сміхом, хлопче?

І місце в Номінації 3 (1)
Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Миколи Петренка «Виставляю душу під грозу»
ДЯГІЛЄВ КОСТЯНТИН ВІТАЛІЙОВИЧ,
учень 9-А класу КЗ «Маріупольський
НВК «Колегіум-школа» №1»

Николай Петренко

Виставляю душу під грозу

Это чтоб увидели вы все
Сквозь воскресшую рассвета призму
Подставляю душу под ветры` –
Пусть продуют, выдуют всё чисто.

Подставляю душу под грозу –
Пусть прольет – отмоеет от осадка:
И оставлю то, что пронесу
В чувственную даль я без остатка.

Подставляю душу я под гром –
Пусть разрушит то, что омертвело,
Пусть пробьется блеском всё из тьмы,
Убирая то, что зачерствело.

Пусть дрожит слезою на глазах,
Пусть с небес звездой полыхает:
Я ведь – как весенний мальчуган!
Почему смешно тебе так, парень?

II місце в Номінації 3 (1)
Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Миколи Петренка «Виставляю душу під грозу»
ЧЕРВЯКОВА ВІКТОРІЯ ІЛЛІВНА,
учениця 10-А класу ЗОШ № 56 м. Маріуполя

Николай Петренко

Выставляю душу под грозу

Это чтобы сверху видеть вам
Сквозь лучи рассвета золотого:
Душу подставляю я ветрам –
Пусть пронзят и выветрят полову.

Под грозу я подставляю душу –
Пусть промоет – освежит от ила:
Оставляю то, что пронесу
В мир загадочный и сердцу милый.

Душу свою грому подставляю –
То, что заскорузло, пусть разрушит,
Пусть из тьмы, пробившись, засияет,
Обминая черствость с безрассудством.

Пусть звенит прозрачною слезой,
Пусть зарею в небесах смеется:
Я же – как мальчишка гулкою весной!
Отчего, мальчишка, смех твой льется?

II місце в Номінації 3 (1)

Переклад сучасного поетичного твору

з української мови на російську –

вірша Миколи Петренка «Виставляю душу під грозу»

КУШНЕРЕНКО ЮЛІЯ АНАТОЛІВНА,

студентка III курсу спеціальності

«Переклад (українська, російська, польська)» МДУ

Николай Петренко

Выставляю душу под грозу

Это чтоб вы увидали сверху,
Сквозь воскресшую вдруг утром пелену.
Подставляю душу я под ветры –
Пусть продуют, вывеют всю мглу.

Подставляю душу под грозу –
Пусть прольет – промоет все от ила.
Оставляю то, что пронесу
В дальнюю дорогу, что так ми'ла.

Подставляю душу под громы –
Пусть крушат, все то, что затвердело,
Пусть пробьется блеском из-под тьмы,
Обходя пустое, зачерствелое.

Пусть звенит слезою на глазах,
Пусть с небес звездой полыхает:
Я ведь как весною мальчуган!
Ты чего залился смехом, парень?

III місце в Номінації 3 (1)

Переклад сучасного поетичного твору

з української мови на російську –

вірша Миколи Петренка «Виставляю душу під грозу»

ВАСИЛЬЄВА АНАСТАСІЯ ДМИТРІВНА,

учениця 9 класу КЗ «Маріупольська загальноосвітня

школа I – III ступенів № 32» Маріупольської міської ради

Николай Петренко

Открываю душу я грозе

Чтобы вы увидели все это сверху
Через оживающую призму утра,
Отдам душу я на растерзанье ветру –
Пусть он выдует половину мудро.

Открываю душу для грозы –
Пусть от ила вымоет внутри,
Оставляю все: и боль слезы,
Радость встреч и трудности пути.

Подставляю душу я под гром –
Пусть испепелит он, что не надо,
Пусть зальет он светом весь мой дом,
Оставляя мишуру парадов.

Пусть он катится слезою по щеке,
Пусть с небес звездой поднимается:
Я, как молодой мальчишка по весне,
Мальчишка, что сквозь слезы улыбается!

III місце в Номінації 3 (1)
Переклад сучасного поетичного твору
з української мови на російську –
вірша Миколи Петренка «Виставляю душу під грозу»
ЛІННИК ВЛАДА ВІТАЛІЇВНА,
студентка II курсу спеціальності
«Середня освіта. Мова та література (російська)» МДУ

Николай Петренко

Подставляю душу под грозу

Чтобы показала высота
Вам сквозь призму обновленной зорьки:
Подставляю душу под ветра –
Пусть проветрят, выветрят задворки.

Подставляю душу под грозу –
Пусть промоет-вымывает от ила:
Оставляю то, что пронесу
Через пути загадочного мира.

Подставляю душу я под гром –
Пусть раздробит все, что загрубело,
Пусть пробьется молнией сквозь сон,
Обойдя лишь то, что очерствело.

Пусть дрожит слезою на глазах,
Пусть с небес зарею полыхает:
Я мальчишка, вовсе не в годах,
От того ли смех мой умиляет?

Номінація 3 (2)

Переклад сучасного поетичного твору з російської мови
на українську – вірша Наталії Віленської «Рябиновый закат»

Наталія Віленська

Рябиновый закат

Аскетами решили стать деревья,
Приобретая строгости черты.
Глядело солнце белое сквозь ветви
На осени неспешные шаги.
Вчера грустила осень. И ушла,
Забыв свой веер на аллеях сквера,
Как будто из-под рук портнихи неумелой
Осыпалась последняя листва.
Сегодня на афише черно-белой
В театре красок значится «Антракт»
И, все же, на ветвях заиндевелых
Рябины рдеет радостный закат.
Одно прикосновение мазка
С палитры солнца в тон пастели –
И под лучом закатной акварели
Теплеют туч пушистые бока.
Становится белее и темней
Вечерний сквер, порошей заметенный,
Огни машин и отблеск светофорный
Переплетают косы тополей.

І місце в Номінації 3 (2)

Переклад сучасного поетичного твору

з російської мови на українську –

вірша Наталії Віленської «Рябиновый закат»

РАГОЗІН ДАНИЛО МИХАЙЛОВИЧ,

учень 8 класу КЗ «Маріупольська ЗОШ

І – ІІІ ступенів № 7 Маріупольської міської ради»

Наталія Віленська

Горобиний захід

Аскетами дерева вирішили стати
І рис суворих поступово набули.
Дивилось сонце білее крізь віти-грати
На осені повільної кроки.
І сумувала осінь вчора. І пішла,
Забувши віяло в алеях скверу.
Із-під руки кравчині в атмосферу
Летіло до землі опале листя...Ах!
Афіша чорно-біла на сьогодні:
«Антракт» в театрі фарб настав.
А на гілка'х, що інієм морозні,
І захід горобиним вже став.
Єдине доторкання – штрих палітри...
Пастельний колір ліг на сонечка пюпітрі –
І акварельний промінь заходу торкнувся.
Пухнастий бік хмаринки тепло озирнувся.
Вечірній сквер стає темнішим.
Заметений хугою, став білішим.
Вогні машин і миготіння світлофора
Переплітають коси у тополь просторо.

II місце в Номінації 3 (2)

**Переклад сучасного поетичного твору
з російської мови на українську –
вірша Наталії Віленської «Рябиновый закат»
БУЛДЕНКО ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ,
учень 10-А класу Маріупольської ЗОШ № 56;**

Наталія Віленська

Горобинина заграва

Аскетами дерева стали,
Додолу скинувши одежі пишні.
Дивилось сонце біле крізь гілки
На мандри осені неспішні.
Весь вечір сумувала осінь. І пішла,
Залишив на алеях віяло красиве.
Немов з-під рук кравчині рух невмілий
Політ останнього листа.
Відтінки чорно-білі у афіш відкритих,
В театрі фарб «Антракт», нова вистава.
І все ж на гілках, інеєм укритих,
Чарівна горобинина заграва.
Єдиний дотик, два мазки
В палітрі сонця в тон пастелі –
І під промінням акварелі
Теплішають пухнастих хмар боки.
Стає темніше, снігові заноси,
Пороша в сквері диригує хором.
Вогні машин і відблиск світлофору
Тополь переплітають довгі коси.

III місце в Номінації 3 (2)
Переклад сучасного поетичного твору
з російської мови на українську –
вірша Наталії Віленської «Рябиновый закат»
ЗИБ ОЛЬГА СЕРГІЇВНА,
учениця 9 класу КЗ «Маріупольська ЗОШ
I – III ступенів № 58 Маріупольської міської ради»

Наталія Віленська

Горобинове надвечір'я

Дерева саодинокими свічками,
Немов монахи ждуть на каяття.
А сонце біле між гілками
Слідкує, як крокує осінь в небуття.
Сумна вона була учора та пішла,
Лишивши віяло по всіх алеях парку,
Розкидала своє порізане шмаття
Кравчиня молода наче бунтарка.
Смугастим пензлем малювала казку
В похмурій сірій театральній масці,
Аж ось яскраві грона горобини
Прикрасили собою ту картину.
Лише торкнеться пензлик чарівний
До сонячної м'якої пастелі –
Заграють хмар пухнастії боки
Під променем вечірнім акварелі.
Вже наближається вечірня зоря,
Стихає сквер порошею прикритий,
І засинає місто у вогнях,
Лише тополі розплітають свої коси тихо-тихо...

III місце в Номінації 3 (2)

Переклад сучасного поетичного твору

з російської мови на українську –

вірша Наталії Віленської «Рябиновый закат»

МУНТЯНУ ЄЛИЗАВЕТА СЕРГІЇВНА,

учениця 11 класу КЗ «Маріупольська спеціалізована школа

з поглибленим вивченням новогрецької мови

I – III ступенів № 46 Маріупольської міської ради»

Наталія Віленська

Горобиний захід

Дерева аскетами стати схотіли,
Суворими рисами їх наділили.
А сонце дивилось крізь гілля й біліло,
І осінь неспішно по світу ходила.
Вона, що вчора дуже сумувала,
Пішла, забувши в сквері про віяло.
Невміла швачка наче загубила,
Останнє листя, як дерева крила.
Сьогодні на афіші чорно-білій
В театрі барв зазначено «Антракт»,
Та все ж на гілці іній сніжно-білій
Й горобина прибралась на парад.
Торкнувся пензель лиш пастельнім тоном
З палітри сонця, що скупе на усмішку,
Під променем вечірньої заграви
Хмаринки гріються, як руки під подушкою.
Білішим і темнішим вже стає
Вечірній парк, де сніг іде ще й досі.
Вогні автівок, відблиск світлофора
Переплітають тополині коси.

Номінація 4

Переклад уривку з новели Луїджі Піранделло
з італійської мови на українську

Луїджі Піранделло

Era Giulio Accurzi, come si suol dire in società, un bel giovine: trentatré anni, facoltoso, elegante, non privo di spirito. Godeva poi, nel concetto degli amici, d'una specialità: s'innamorava costantemente delle sue inquiline.

Possedeva una casa a due piani: affittava il primo, a cui era annesso un terrazzo, che dava su un grazioso giardinetto riserbato per un'angusta scala interna al secondo piano; abitava in questo con la madre paralitica, relegata da parecchi anni in poltrona.

Di quando in quando gli amici lo perdevan di vista, e allora si poteva ritenere con certezza, che l'ingegnere Giulio Accurzi s'era già messo a far l'aggraziato con la filia hospitalis del piano inferiore.

Eran per lui questi amoreggiamenti come uno dei comodi del suo bene stabile. L'inquilino padre notava, con compiacenza, la squisita educazione e le premure del padron di casa; la figlia non sapeva mai bene, se quelle premure fossero veramente effetto della squisita educazione, come argomentava il padre, o dell'amore, come a lei era parso qualche volta di dover capire.

In ciò l'ingegnere Accurzi dimostrava davvero del talento.

Nei primi mesi della locazione egli civettava dal balcone sul terrazzo; ed era il primo stadio, detto: dell'amore in giù. Poi passava al secondo stadio: dell'amore in su, cioè dal giardino al terrazzo; e questo soleva accadere sull'entrare della primavera. Allora egli mandava in regalo col vecchio giardiniere dei frequenti mazzi di fiori al primo piano: viole, geranii, lillà... Talvolta si spingeva fino a lanciar lui stesso dal giardino, con molto garbo, qualche magnifica alba piena alle due rosee mani tese in alto e aspettanti. E la luna soleva assistere dall'alto a queste scene, e Giulio Accurzi si

chinava per chiasso a carezzar l'ombra della fanciulla progettata dal terrazzo sull'arena dorata del giardino. La fanciulla, dalla balaustrata di marmo, rideva sommessamente e dimenava la testa, o si tirava indietro d'un colpo per sfuggire con l'ombra all'innocua carezza. Ma tutto doveva finir lì, o altrimenti la scappatoja era pronta. Egli, dispiacente, annunciava al padre, che «col nuovo anno era costretto a rincarar la pigione». I suoi contratti con gli inquilini avevan tutti la durata d'un anno.

Prima che sua madre s'ammalasse così gravemente, Giulio Accurzi non aveva mai pensato sul serio a prender moglie.

- Eppure tu saresti l'ideale dei mariti! – gli dicevanogli amici. – Tu cerchi la comodità nell'amore. Riduci i due piani a un piano solo.

I місце в Номінації 4

Переклад уривку з новели Луїджі Піранделло

з італійської мови на українську

АНГЕЛИНОВА ІРИНА АНАТОЛІЇВНА,

студентка ОС «Магістр» I року навчання

спеціальності «Переклад (італійська)» МДУ;

Джуліо Аккурзі був, як то кажуть, хлопець хоч куди: тридцять три, багатий, елегантний, з почуттям гумору. Але була у нього одна дивна особливість: він постійно закохувався у своїх орендарів.

Він мав двоповерхий будинок: здавав в оренду перший поверх, з терасою, яка вела до чарівного маленького саду. За садом сховалися вузькі сходи до другого поверху, де він мешкав зі своєю паралізованою матір'ю, яка останні кілька років провела у кріслі.

Час від часу він зникав з зору друзів, і можна було сміливо припустити, що інженер Джуліо Аккурзі вже розпочав граціозно залицятися до дівчини з першого поверху.

Флірт був для нього частиною добробуту. Батько дівчини із задоволенням відзначав вишукану освіту та турботу поміщика; дочка ж вагалася: чи були ці

турботи дійсно наслідком вишуканої освіти, як стверджував батько, або ж закоханості, як іноді їй здавалося.

У цьому інженер Аккурзі демонстрував не аби який талант.

У перші місяці оренди він фліртував з балкона на терасі; і це був перший етап, так би кажучи: любов вниз. Потім він переходив на другий етап: любов знизу, тобто від саду до тераси. Це траплялось на початку весни. Потім він часто посилав в якості дарунка зі старим садівником букети квітів на перший поверх: фіалки, герань, бузок... Іноді доходило до того, що він сам кидав їх з саду, дуже ввічливо, квітка у його руках, простягнутих догори в очікуванні. Часто таку сцену доповнював місяць, і Джуліо Аккурзі ходив взад і вперед, пестячи тінь дівчини, яку наче проекція з тераси, вимальовувалася на золотій арені саду. Дівчина, з мармурової балюстради, тихо сміялась та хитала головою, або просто сторонилася відразу, аби вийти з тіні тієї невинної ласки. І все повинно було закінчитися тут, або ж вихід був. Він з жалем у голосі казав батьку, що «з новим роком вона була змушена залишити оренду». Усі його контракти з орендарями були на один рік.

До того, як його мати тяжко захворіла, Джуліо Аккурзі ніколи і не думав про одруження.

- І все ж таки ти станеш ідеальним чоловіком! – казали йому друзі. – Ти шукаєш комфорту в любові. Поєднай два поверхи в один.

II місце в Номінації 4

Переклад уривку з новели Луїджі Піранделло

з італійської мови на українську

ФЕДОТОВА ОЛЕКСАНДРА ЄВГЕНІВНА,

студентка III курсу спеціальності

«Мова і література (італійська)» МДУ

Джуліо Аккурці, як то кажуть люди, був гарним молодим чоловіком: тридцять три роки, забезпечений, помітної зовнішності та стійкого характеру.

Але зі слів його друзів не без особливостей – він постійно закохувався у когось зі своїх квартиронаймачів.

Джуліо мав двоповерховий дім. Перший поверх з терасою та з виходом у маленький чарівний сад він здавав у найм, а на другому поверсі, куди з саду вели вузькі внутрішні сходи, жив сам зі своєю матір'ю, прикутою до ліжка вже декілька років.

Час від часу наш герой зникав з очей своїх товаришів, і тоді можна було з точністю казати, що інженер Джуліо Аккурці вже воркотить з *filia hospitalis*, яка оселилася поверхом нижче.

Ці фліртування були одними з вигод його домівки. Батько-наймач ввічливо помічав належне виховання та ласкавість хазяїна оселі, проте донька ніколи не знала напевно, чи ця ласкавість є наслідком належного виховання, як то стверджував батько, або кохання, як їй самій то іноді здавалося.

Бо в цьому інженер Аккурці дійсно був талановитим.

У перші місяці найму він загравав з жителькою тераси зі свого балкону; і це була перша стадія, так би мовити, «кохання знизу». Потім відбувався перехід до другої стадії – «кохання зверху», тобто з саду до тераси; і це за звичаєм траплялося на початку весни. Джуліо регулярно відправляв униз через старого садівничого букети квітів: фіалки, герані, лілії... Іноді навіть він сам граційно скидав у підняті рожеві долоні декілька прекрасних квіток вишні. Ці сцени зазвичай супроводжувались сьйвом місяця, і Джуліо Аккурці, граючи, нахилився, щоб попестити тіль дівчинки, спадаючи на позолочений берег саду. Дівчина, сидячі на мармуровому поручні, неголосно сміялась, хитала головою або враз відхилялась так, щоб врятувати тіль від безневинної ласки. Але на цьому все повинно було закінчуватись. Якщо ж ні – рішення вже було під рукою. Засмучений хазяїн будинку повідомляв батьку, що «з нового року він мусить підвищити вартість на житло». Саме тому контракти з пожилцями завжди тривали не більше одного року.

Джуліо Аккурці ніколи серйозно не замислювався об одруженні поки його матірважко не захворіла.

- Усе ж таки, ти був би ідеальним чоловіком! – казали йому друзі. – У коханні ти шукаєш зручність. Перетворюєш два поверхи в один єдиний.

III місце в Номінації 4

**Переклад уривку з новели Луїджі Піранделло
з італійської мови на українську
КОЛОДЯЖНА ОЛЬГА КОСТЯНТИНІВНА,
студентка III курсу спеціальності
«Мова і література (італійська)» МДУ.**

Джуліо Аккурзі був, як то мовиться у суспільстві, привабливим молодиком: тридцяти трьох років, заможний, елегантний, не позбавлений розуму. Також у нього була, на думку друзів, певна особливість: він постійно закохувався у своїх квартиронаймичок.

Він мав двоповерховий будинок: у оренду здавав перший, до якого була приєднана тераса із виходом на витончений садочок, куди можна було потрапити вузькими внутрішніми сходами на другий поверх; тут жив він сам зі своєю паралітичною матір'ю, яка вже багато років була прикута до крісла.

Час від часу друзі втрачали його з виду, і тоді можна було з упевненістю припустити, що він запобігає ласки у доньки орендаря, котра гостює поверхом нижче.

Для нього усі ці залицяння були неначе однією із зручностей, що йому їх надає його стабільний достаток. Батько дівчини, який орендував будинок, із задоволенням відзначав вишукану освіту і люб'язності господаря дому; сама ж донька ніколи точно не знала, чи справді оті люб'язності були наслідком вишуканої освіти, як стверджував батько, чи любові, як інколи їй здавалося, вона має це розуміти.

У таких речах інженер Аккурзі демонстрував неабиякий талант.

У перші місяці здачі дому в оренду він фліртував з балкону на терасу; то була перша стадія, як то кажуть: любов згори вниз. Потім йшла друга стадія:

любов знизу догори, тобто із саду до тераси; і вона найчастіше випадала на початок весни. Тоді він за допомогою старого садівника часто, надсилав на перший поверх у подарунок букети квітів: фіалки, герані, бузок... Інколи доходило до того, що він сам вибігав на якомусь дивовижному світанку до саду, із великою майстерністю простягав догори освітлені рожевим сяйвом руки і чекав. І місяць звисока був присутній на цій сцені, і Джуліо Аккурзі жартома нахилився, аби погладити тінь дівчини, що відкидається з тераси на золотий пісочок саду. Дівчина, котра стояла біля мармурових перил, лагідно усміхалася і кивала головою, або ж заходила до будинку із відчуттям провини за те, що тікає зі своєю тінню від невинних пестоців. Але тут усе й мало скінчитися, бо в іншому випадку хитрощі б вдалися. Він із превеликим жалем повідомляв батькові, що «з нового року має намір підвищити сплату за оренду». Усі його контракти із орендарями тривали рівно один рік.

До того, як його мати не захворіла так сильно, Джуліо Аккурзі ніколи серйозно не замислювався над тим, щоб одружитися.

– І все ж таки ти був би ідеальним чоловіком! – казали йому друзі. – Ти шукаєш комфорту у любові. Знеси другий поверх и залиш лише один.

Номінація 5

Переклад вірша Альди Меріні з італійської мови на українську

Alda Merini

A tutti i giovani raccomando:
aprite i libri con religione,
non guardateli superficialmente,
perché in essi è racchiuso
il coraggio dei nostri padri.
E richiudeteli con dignità
quando dovete occuparvi di altre cose.
Ma soprattutto amate i poeti.
Essi hanno vangato per voi la terra
per tanti anni, non per costruivi tombe,
o simulacri, ma altari.
Pensate che potete camminare su di noi
come su dei grandi tappeti
e volare oltre questa triste realtà
quotidiana.

І місце в Номінації 5

Переклад вірша Альди Меріні

з італійської мови на українську

ФЕДОТОВА ОЛЕКСАНДРА ЄВГЕНІВНА,

студентка III курсу спеціальності

«Мова і література (італійська)» МДУ;

Я закликаю вас, молодь:
відкривайте книжки з вірою,
вдивляйтеся усередину,
бо вони таять в собі хоробрість ваших предків.
І закривайте їх з гідністю,
якщо нема часу для книжок.
Але незважаючи на все, любіть поетів.
Бо багато століть вони
будували фундамент не для ваших склепів чи крихких спогадів,
а для віттарів.
Лише уявіть, що ви можете ходити по наших тілах,
як по великому килиму,
та літати, навіть за цієї сумної буденної реальності.

II місце в Номінації 5

Переклад вірша Альди Меріні

з італійської мови на українську

МАЛЬЦЕВ ДМИТРО ДМИТРОВИЧ,

студент 4 курсу спеціальності

«Переклад (новогрецька)» МДУ;

Маю я для молоді пораду:
Книжки з релігії до рук узяти.
Їх сторінки побіжно не вивчати,
Та пам'ятати про мужність предків в них сокриту.
Закрийте з гідністю ці фоліанти,
Коли занурюєтесь у інші справи.
Та перш за все любіть поетів.
Довелось впродовж років їм землю цю копати,
Для вас, не для гробниць, не щоб жили трактати,

Але для віттарів.

А ви вважаєте, що маєте право нас топтати,

Як ворсисті, бархатні коври,

І літати над реалністю цією,

Повсякденною, сумною.

III місце в Номінації 5

Переклад вірша Альди Меріні

з італійської мови на українську

АНГЕЛИНОВА ІРИНА АНАТОЛІВНА,

студентка ОС «Магістр» I року навчання

спеціальності «Переклад (італійська)» МДУ;

До молоді я звертаюся:

Книжки відкривайте з пошаною,

на них не дивіться зневажливо

тому що в них саме вкладена

мужність наших отців.

Закрити їх вмійте гідно

коли речами іншими зайняті.

Та поетів любіть перш за все.

Вони ж задля вас копали землю

стільки років, не треба їм зводити могил або статуй, лише віттарі.

Ви думаєте, піти по нас зможете,

як по тих килимах крокувати

і летить далі ця сумна реальність

щоденна.

Номінація 6 (1)

Переклад поетичного твору з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»

Лана Ендрюс

I hope

I hope
That a friend in need
Is a friend indeed
And I hope
That the sky is stay blue
And my friends
Are the same friends that I knew
And I hope
That this earth is still round
And that I will be found
And I hope
That my dreams are so clear
And when I wake up my eyes have no tears
And I hope
That your hand is in mine
And with love there's no time
And I hope
That I will survive
A broken heart this time
And I hope
And I hope

І місце в Номінації 6 (1)
Переклад поетичного твору
з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
ГАСИМОВА ІРИНА НІЯЗІВНА,
студентка 4 курсу спеціальності
«Переклад (англійська)» МДУ

Лана Ендрюс

Надію маю

Надію маю,
Що на моєму шляху
Друг не зрадить в годину лиху.
Надію маю,
Що небесна блакить не згасне ніколи,
А мої друзі
Назавжди зі мною ще з перших днів школи.
Надію маю,
Що Земля обертається не перестане,
І я знайду себе. Цей час несумнінно настане.
Надію маю,
Що мої сновидіння будуть прозорі, мов вода у морях,
Щоб прокидатися без сліз на очах.
Надію маю,
Що скажеш мені: мою руку міцно тримай,
І якщо це любов, то часу не гай.
Надію маю,
Що нарешті цього часу мене
Розбитого серця біль омине.

І місце в Номінації 6 (1)
Переклад поетичного твору
з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
КУПРЕЄВА ВЕРОНІКА ВАЛЕРІЇВНА,
учениця 7 класу КЗ «Маріупольська спеціалізована
школа І – ІІІ ступенів № 42»

Лана Ендрюс

Я сподіваюсь

Я сподіваюсь,
справжній друг пізнається в нещасті,
Блакитним небо, що залишиться в напасті!
Я сподіваюсь,
друзі вірними мої такими будуть,
Якими знав їх, та про мене не забудуть!
Я сподіваюсь,
що кружлятиме земля,
І що мене знайдеш колись Ти.
І сподіваюсь,
що про все, що мріяв я,
Не буду я уранці сльози лити.
Твоя рука в моїй руці навіки,
Усе життя буду тебе любити!
Я сподіваюсь,
виживу ще раз,
Нехай з розбитим серцем я в цей час.
Я сподіваюсь...
Я сподіваюсь...

II місце в Номінації 6 (1)
Переклад поетичного твору
з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
СИНЄОК ВЛАДИСЛАВ ВІКТОРОВИЧ,
учень 9-А класу КЗ «Маріупольська ЗОШ
I – III ступенів № 38 Маріупольської міської ради»

Лана Ендрюс

Я маю надію...

Я маю надію,
Що друг пізнається в біді.
Я маю надію,
Що хмар не буде у небесній синіві.
Я маю надію,
Що моїх товарищів,
Я не забуду через сотні днів.
Я маю надію,
Що на кулі всій земній
Самотньо не буде ні тобі, ні мені.
І маю надію,
Що чистими будуть мої сни,
І прокинувшись, з моїх очей не впаде ні сльози.
Що коли твоя рука в моїй,
Часу буде тільки для солодких мрій.
Я маю надію,
Що кохання буде це назавжди,
Й розбите серце буде згадати важко...
Я маю надію...
Я все ще маю надію...

II місце в Номінації 6 (1)
Переклад поетичного твору
з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
БЕЛЬБЕСКЛІ КРИСТИНА ВІКТОРІВНА,
учениця спеціалізованої школи
№ 46 м. Маріуполя

Лана Ендрюс

Вірю я

Вірю я:
Друг зі мною в біді –
Друг зі мною в житті.
Вірю я,
Що така ж чиста блакить,
Як і всі мої друзі в цю мить.
Вірю я,
Що Земля на шляху,
Що я Сонце знайду.
Вірю я,
Мої мрії – ясні,
І я не вмию світанок слізьми.
Вірю я,
Що долоні – разом,
А кохання – не сон.
Вірю я,
Що розбиті серця
Врятувати – доля моя.
Вірю я,
Вірю я.

III місце в Номінації 6 (1)
Переклад поетичного твору
з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
ЗІБРОВА ВЛАДА МИКОЛАЇВНА,
учениця 9-Б класу НВК «Школа-лицей
інформаційних технологій № 69 м. Маріуполя»

Лана Ендрюс

Я сподіваюсь...

Сподіваюсь я,
Що другу я потрібна
Його перевірятиме біда.
Я сподіваюсь,
Небеса залишаться блакитні
І справжні друзі знайми мені.
Я сповнена надій,
Що круглою залишиться Земля
І що на ній не загублюся я.
Я сповнена надій,
Що сон пояснить все мені
І не впаде з очей ніякої сльози.
І нині сподіваюсь я,
Що у моїй - твоя рука,
Любов'ю будуть правити віка.
І нині сподіваюся,
Врятованою буду я
І час розіб'є всі серця.
Я сповнена надій,
І сподіваюсь я...

III місце в Номінації 6 (1)
Переклад поетичного твору
з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
МАЛЬЦЕВА КАРИНА ДМИТРІВНА,
учениця 10 класу КЗ «Маріупольська ЗОШ
I – III ступенів № 50 Маріупольської міської ради»

Лана Ендрюс

Я сподіваюсь

Я сподіваюсь, що справжній друг,
І в щасті, і в біді поруч тут.
Я сподіваюсь, що досі небо синє навкруг
І що моїх друзів сміливо можна назвати «друг»
Я сподіваюсь, що Земля – круг,
І на ній мене обов'язково знайдуть.
Я сподіваюсь, що мої мрії такі ясні,
Що мої очі ніколи не будуть знати сліз
Я сподіваюсь, що твоя рука в моїй руці
І що від кохання літаю у просторі
І я сподіваюсь, що зараз переживу
Розбитого серця труднощі.
я сподіваюсь
я сподіваюсь.

III місце в Номінації 6 (1)
Переклад поетичного твору
з англійської мови українською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
КОТКОВА АЛІНА ГЕННАДІЇВНА,
учениця КЗ «Маріупольська загальноосвітня
школа I – III ст. № 41 Маріупольської міської ради».

Лана Ендрюс

Сподіваюсь...

Сподіваюсь, той друг, що не кинув мене
Буде вірним та чесним, хоч вічність пройде.
Сподіваюсь, що простір небесний завжди
Візерунками хмарними буде цвісти.
Сподіваюсь, що наша планета Земля
Буде знов обертатися в світі добра.
Сподіваюсь, що світло моїх певних мрій
Подарує сльозам моїм ранок надії.
Сподіваюсь знайти твої руки в своїх
Та прожити удвох безліч радісних днів
Сподіваюсь, той смуток, що в серці живе
Не розіб'є його, знов кохання прийде...
Сподіваюсь я...
Сподіваюсь...

Номінація 6 (2)

Переклад поетичного твору з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»

Лана Ендрюс

I hope

I hope
That a friend in need
Is a friend indeed
And I hope
That the sky is stay blue
And my friends
Are the same friends that I knew
And I hope
That this earth is still round
And that I will be found
And I hope
That my dreams are so clear
And when I wake up my eyes have no tears
And I hope
That your hand is in mine
And with love there's no time
And I hope
That I will survive
A broken heart this time
And I hope
And I hope

І місце в Номінації 6 (2)
Переклад поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
ХАДЖИНОВА МАРІЯ СЕРГІЇВНА,
учениця 10-А класу спеціалізованої школи
І – III ступенів № 40 ім. Є. М. Миська

Лана Эндрюс

Надеюсь я

Надеюсь я,
Что настоящий друг
В беде меня нигде не бросит вдруг.
Надеюсь я,
Под небом голубым
Останусь верен я друзьям моим.
Надеюсь я,
Что круглый шар земной
Не даст мне потеряться под луной.
Надеюсь я,
Лишь чистота в мечтах,
И утром слез не будет на глазах.
Надеюсь я,
Сплетенье наших рук
Любви залогом будет без разлук.
Надеюсь я,
Что не придется мне
Оплакать сердца раны в тишине.
Надеюсь я,
Надеюсь я...

І місце в Номінації 6 (2)
Переклад поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
ДОЛИНСЬКА ВІКТОРІЯ ОЛЕГІВНА,
учениця 10 класу КЗ «Маріупольська ЗОШ
І – ІІІ ступенів № 58 Маріупольської міської ради»

Лана Ендрюс

Я верю

Я верю, что друг не оставит в беде,
Что небо останется чистым.
Я верю, что где бы я ни был, в какой бы стране,
Друг рядом всегда, пусть даже в мыслях.
Я верю, что шар наш земной
Останется круглым навечно.
Я верю, что скоро найду я себя,
И буду в себе безупречным.
Я верю,
Что все мои мысли чисты,
И слёзы от счастья – не слабость.
Я верю,
Что рядом со мною всегда будешь ты,
Что вместе мы – в горе, и в радость.
Я верю,
Что наша любовь мир спасёт,
Пройдя сквозь века и преграды.
Разбитому сердцу вновь жизнь принесет,
А большего мне и не надо.
Я верю!

І місце в Номінації 6 (2)
Переклад поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
СМОТРОВА ПОЛІНА ОЛЕКСАНДРІВНА,
учениця 10-Б класу спеціалізованої ЗОШ
І – ІІІ ступенів № 66 м. Маріуполя

Лана Ендрюс

Надеюсь я...

Надеюсь я,
что не оставит друг в беде,
Вдруг небо не погаснет в темноте.
Надеюсь,
все друзья мои останутся моими,
Такими же, как были и доньше.
Надеюсь,
круглой будет вечная Земля,
Не затеряюсь в этом мире я.
Надеюсь,
сон мой будет сладким,
И слёз из глаз не вытирать украдкой.
Надеюсь я,
не разомкнутся наши руки,
Теченье времени не чувствуем, любя...
И сможет сердце пережить былые муки
Надеюсь я...
Надеюсь я...

II місце в Номінації 6 (2)
Переклад поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
МИРОШНИЧЕНКО ВІКТОРІЯ ЮРІЇВНА,
учениця 10-А класу КЗ «Маріупольська ЗОШ
I – III ступенів № 53 Маріупольської міської ради»

Лана Эндрюс

Я надеюсь

Я надеюсь,
что друг не оставит в беде,
И что небо останется синим, если
Друг мой со мной всегда и везде,
И мой друг меня не покинет.
Я надеюсь,
конечно, на круглой Земле
Встречу много друзей непременно,
И мечтаю
проснуться без слез, наконец,
Если ты со мной ежедневно.
Я мечтаю
держат твою руку в руке,
И любить тебя безгранично
Я надеюсь,
что друг не оставит в беде
И спасет мне разбитое сердце ...
Я мечтаю...
Я надеюсь...

II місце в Номінації 6 (2)
Переклад поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
СТАЦИШИНА ІРИНА ПАВЛІВНА,
учениця 10-А класу НВК «Школа-лицей
інформаційних технологій» № 69 м. Маріуполя

Лана Ендрюс

Надеюсь я...

Надеюсь я,
Что нужен друг, друг настоящий
Я надеюсь,
Что друзья,
Как голубые небеса,
Останутся такими, как всегда.
И я надеюсь,
Что кругла ещё Земля, да найдут меня друзья
И я надеюсь,
Будут сны мои ясны
Я просыпаюсь без слезы
И я надеюсь,
Что в моей руке твоя,
Что любовь будет всегда,
И я надеюсь,
Что спасусь,
С разбитым сердцем уживусь,
Ведь я надеюсь,
Я надеюсь...

III місце в Номінації 6 (2)
Переклад поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
СЕРДЕЧНИЙ АРТЕМ БОРИСОВИЧ,
учень 11 класу КЗ «Маріупольський міський ліцей
Маріупольської міської ради Донецької області»

Лана Ендрюс

Я надеюсь

Я надеюсь,
Что друг в беде останется сильным.
Я надеюсь,
что все будет как прежде и небо останется синим.
И я молю,
Чтобы друзья остались теми, кого знаю и люблю.
Земля продолжит вращаться,
А я наконец-то свое счастье найду.
И я не хочу просыпаться утром и
Начинать свой день с глазами грустными,
Ведь мои мечты не такие уж и трудные.
И я намерен бы
Взять тебя за ладонь,
И забыть в любви о времени,
Я хотел бы напомнить,
Что смогу выжить
Что разбивши сердце, его можно собрать и выжечь.
Я надеюсь.
Я надеюсь...

III місце в Номінації 6 (2)
Переклад поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
ВІГРАН АЛІНА ОЛЕКСАНДРІВНА,
учениця 6-Б класу КЗ «Колегіум-школа»
№ 28 м. Маріуполя

Лана Ендрюс

Я надеюсь...

Я надеюсь,
Что нуждаюсь в настоящем друге,
Я надеюсь,
Что останется небо синим в округе,
И друзья мои будут рядом,
Которых знал плечом к плечу.
Я надеюсь,
Что наша земля останется круглой
И что найду то, что хочу.
И я надеюсь,
Что мои сны настолько ясны,
Что, просыпаясь, ощущаю на моих глазах слезы.
И я надеюсь,
Что твою руку держа,
Чувство времени исчезнет навсегда.
И я надеюсь,
Что смогу дальше жить,
Хоть разбитое сердце болит.
И я надеюсь,
И я надеюсь...

Номінація 6 (3)

Творчий підхід до перекладу поетичного твору з англійської мови
російською – вірша Лани Ендрюс «I hope»

Лана Ендрюс

I hope

I hope
That a friend in need
Is a friend indeed
And I hope
That the sky is stay blue
And my friends
Are the same friends that I knew
And I hope
That this earth is still round
And that I will be found
And I hope
That my dreams are so clear
And when I wake up my eyes have no tears
And I hope
That your hand is in mine
And with love there's no time
And I hope
That I will survive
A broken heart this time
And I hope
And I hope

**Творчий підхід до перекладу поетичного
твору з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
КОРОБСЬКИХ АНАСТАСІЯ СЕРГІЇВНА,
учениця КЗ «Маріупольська
загальноосвітня школа № 41»**

Лана Эндрюс

Я верю

Я верю,
что друг познается в беде
Я верю,
что небо всегда будет синим,
Я верю,
останутся прежними все,
Кто рядом со мной был доньше.
Я верю,
земля также будет кругла,
Мы встретимся вопреки всем ненастьям
Я верю,
реальна наша мечта
Просыпаться в слезах лишь от счастья.
Я верю,
что время не властно над нами,
Пойдем рука об руку вместе.
Любовь нас спасет в этот раз и заставит
Исцелиться разбитое сердце.

**Творчий підхід до перекладу поетичного
твору з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
ДЯДИК ДІАНА ДМИТРІВНА,
учениця 8-Б класу Маріупольської
загальноосвітньої школи № 56**

Лана Ендрюс

Я надеюсь

Я надеюсь,
Что друг отзовется всегда,
Если в жизни со мною случится беда.
Я надеюсь,
Что друг – не пустые слова,
Он прекрасен и чист, как небес синева.
Я надеюсь,
Что если земля огибает свой круг,
Обязательно встретится истинный друг.
Я надеюсь,
Что утром, проснувшись от грёз,
В окружении счастья избавлюсь от слёз.
Я надеюсь,
Что, трепетно взявшись за руки,
По дороге любви мы пройдем без разлуки.
Я надеюсь,
Что буду к тебе возвращаться всегда,
Моё сердце разбить не посмеют года.
Я надеюсь.

**Творчий підхід до перекладу поетичного твору
з англійської мови російською –
вірша Лани Ендрюс «I hope»
КСЕНОФОНТОВА МАРІЯ ВАДИМІВНА,
учениця спеціалізованої школи
I – III ступенів № 40 ім. Є. М. Миська**

Лана Ендрюс

Я надеюсь

Я надеюсь,
Что друг познается в беде,
С ним и небо всегда голубое,
Мысль о том, что тебя предают на Земле,
Не дает мне сегодня покоя.
Быстро вертится круглая наша планета,
Как и мысли в моей голове.
Жду от друга поддержки, спасенья, совета...
Утешенья в небесной ищущине.
Мои мысли чисты от мечтаний и грез...
И, проснувшись, утро я встречу без слез.
Твоя рука будет всегда в руке моей.
Сердцем, чистым, цените друзей.
Выжить в этом мире одному трудней,
Жить в любви нам всем нужно.
Побороть всю тяжесть дней
Можно, лишь веря в дружбу!
Я надеюсь...
Я надеюсь...

Номінація 7

Переклад поетичного твору з німецької мови – вірша Теодора Шторма
«Wohl fühl ich, wie das Leben rinnt»

Theodor Storm

Wohl fühl ich, wie das Leben rinnt

Wohl fühl' ich, wie das Leben rinnt
und dass ich endlich scheiden muss,
dass endlich doch das letzte Lied
und endlich kommt der letzte Kuss.
Noch häng' ich fest an deinem Mund
in schmerzlich bangender Begier;
du gibst der Jugend letzten Kuss,
die letzte Rose gibst du mir.
Du schenkst aus jenem Zauberkelch
den letzten goldnen Trunk mir ein;
du bist aus jener Märchenwelt
mein allerletzter Abendschein.
Am Himmel steht der letzte Stern,
O halte nicht dein Herz zurück;
Zu deinen Füßen sink' ich hin,
O fühl's, du bist mein letztes Glück!
Lass einmal noch durch meine Brust
Des vollsten Lebens Schauer wehn,
Eh' seufzend in die große Nacht
Auch meine Sterne untergehn.

І місце в Номінації 7

Переклад поетичного твору з німецької мови –

вірша Теодора Шторма

«Wohl fühl ich, wie das Leben rinnt»

ЯШКОВА МАРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА,

студентка ОС «Магістр»

спеціальності «Мова та література (німецька)» МДУ

Теодор Шторм

Я чувствую, как жизнь моя течёт

Я чувствую, как жизнь моя течёт,
И что я должен всё-таки уйти,
И что с последней песней всё пройдёт,
Последует последний поцелуй моей любви.
И я к устам твоим отчаянно прижмусь,
тая в душе желанье, боль, тревогу.
С последним поцелуем молодость вернуть,
Удастся ли с последней розой понемногу?
Даёшь испить из чудной чаши мне до дна
Свою любовь глотком последним, чистым.
Ко мне пришла из сказочного сна,
Как свет вечерний ты появилась быстро.
Но вот зажглась последняя звезда...
Не забирай, прошу, свою любовь обратно!
К твоим ногам отчаянно ложусь всегда,
Чтоб чувствовать себя опять отрадно.
Прошу, последний трепет жизни дай
Почуют сердцу и душе моей!
И только после этого в ночи ты исчезай,
Звездой последней ты зажгись скорей.

II місце в Номінації 7

Переклад поетичного твору з німецької мови –

вірша Теодора Шторма

«Wohl fühl ich, wie das Leben rinnt»

ВАСИЛЬЄВА ЄЛИЗАВЕТА ЮРІЇВНА,

учениця Маріупольської загальноосвітньої

приватної школи I – III ступенів «Лінгва-XXI століття»

Теодор Шторм

Я чувствую, как жизнь бежит

Я чувствую, как жизнь бежит.

Уйти настал мой час.

И песнь последняя звучит,

Последний поцелуй погас.

К твоим устам я прикоснусь,

Желаньем нежности томим.

С последней розой я вернусь,

А поцелуй твой – молодым.

Последний золотой глоток

В волшебном кубке дашь ты мне.

Ты солнца луч, любви исток,

Живёшь ты в сказочной стране.

На небе – поздняя звезда,

А я у ног твоих.

Моё ты счастье навсегда!

Печаль и радость на двоих.

В мерцанье трепетном свечи

На жизнь взгляну тогда.

И, вспыхнув заревом в ночи,

Закатится моя звезда.

III місце в Номінації 7

Переклад поетичного твору з німецької мови –

вірша Теодора Шторма

«Wohl fühl ich, wie das Leben rinnt»

ЖИЛЬЦОВА АНАСТАСІЯ ГЕОРГІЇВНА,

учениця 8-А класу КЗ «Спеціалізована школа I – III ступенів

№ 5 з поглибленим вивченням окремих

предметів Маріупольської міської ради».

Теодор Шторм

Прощание

Последней песни грустный слышу голос...

Уходит жизнь, как будто бы шутя;

Целую в губы и целую каждый волос,

С тобою только счастье обрета...

Твой поцелуй – холодное молчание,

Любовь как нежной розы увядание;

Подарком будет он иль наказанием?

А я мучительно сжигаем ожиданием...

Как золотой нектар, ты хороша,

Его из дорогих бокалов пьют;

Ты как ночной звезды душа,

Как детских сказок ласковый уют...

Пусть чувства разрывают грудь,

А сердце так поёт тоскливо.

В тиши ночной мне не уснуть,

Я вспоминаю то, что было...

Пусть всё внутри сжимается от боли,

Ведь без тебя наступят холода;

Забудутся ночные наши роли,

Погаснет в небе жизни яркая звезда...

Номінація 8

Переклад німецької прози – оповідання
«Die traurigen Geranien» Вольфганга Борхерта

Wolfgang Borchert

Die traurigen Geranien

Als sie sich kennen lernten, war es dunkel gewesen. Dann hatte sie ihn eingeladen und nun war er da. Sie hatte ihm ihre Wohnung gezeigt und die Tischtücher und die Bettbezüge und auch die Teller und Gabeln, die sie hatte. Aber als sie sich dann zum ersten Mal bei hellem Tageslicht gegenüber saßen, da sah er ihre Nase. Die Nase sieht aus, als ob sie angenäht ist, dachte er. Und sie sieht überhaupt nicht wie andere Nasen aus. Mehr wie eine Gartenfrucht. Um Himmels willen ! dachte er, und diese Nasenlöcher! Die sind ja vollkommen unsymmetrisch angeordnet. Die sind ja ohne jede Harmonie zueinander. Das eine ist eng und oval. Aber das andere gähnt geradezu wie ein Abgrund. Dunkel und rund und unergründlich. Er griff nach seinem Taschentuch und tupfte sich die Stirn.

Es ist so warm, nicht wahr? begann sie.

O ja, sagte er und sah auf ihre Nase. Sie muss angenäht sein, dachte er wieder. Sie kommt sich so fremd vor im Gesicht. Und sie hat eine ganz andere Tönung als die übrige Haut. Viel intensiver. Und die Nasenlöcher sind wirklich ohne Harmonie. Oder von einer ganz neuartigen Harmonie, fiel ihm ein, wie bei Picasso.

Ja, fing er wieder an, meinen Sie nicht auch, daß Picasso auf dem richtigen Weg ist?

Wer denn ? fragte sie, Pi – ca –?

Na, denn nicht, seufzte er und sagte dann plötzlich ohne Übergang:

Sie haben wohl mal einen Unfall gehabt?

Wieso ? fragte sie.

Na ja, meinte er hilflos.

Ach, wegen der Nase ?

Ja, wegen ihr.

Nein, sie war gleich so. Sie sagte das ganz geduldig:

Sie war gleich so.

Donnerwetter ! hätte er da fast gesagt. Aber er sagte nur:

Ach, wirklich?

Und dabei bin ich ein ausgesprochen harmonischer Mensch, flüsterte sie. Und wie ich gerade die Symmetrie liebe ! Sehen Sie nur meine beiden Geranien am Fenster. Links steht eine und rechts steht eine. Ganz symmetrisch. Nein, glauben Sie mir, innerlich bin ich ganz anders. Ganz anders.

Hierbei legte sie ihm die Hand auf das Knie und er fühlte ihre entsetzlich innigen Augen bis an den Hinterkopf glühen.

Ich bin doch auch durchaus für die Ehe, für das Zusammenleben, meinte sie leise und etwas verschämt.

Wegen der Symmetrie, entfuhr es ihm.

Harmonie, verbesserte sie ihn gütig, wegen der Harmonie.

Natürlich, sagte er, wegen der Harmonie.

Er stand auf.

Oh, Sie gehen?

Ja, ich – ja.

Sie brachte ihn zur Tür.

Innerlich bin ich eben doch sehr viel anders, fing sie nochmal wieder an.

Ach was, dachte er, deine Nase ist eine Zumutung. Eine angenährte Zumutung. Und er sagte laut: Innerlich sind Sie wie die Geranien, wollen Sie sagen. Ganz symmetrisch, nicht wahr ?

Dann ging er die Treppe hinunter, ohne sich umzusehen.

Sie stand am Fenster und sah ihm nach.

Da sah sie, wie er unten stehen blieb und sich mit dem Taschentuch die Stirn

abtupfte. Einmal, zweimal. Und dann noch einmal. Aber sie sah nicht, dass er dabei erleichter grinste. Das sah sie nicht, weil ihre Augen unter Wasser standen. Und die Geranien, die waren genau so traurig. Jedenfalls rochen sie so.

I місце в Номінації 8

**Переклад німецької прози – оповідання
«Die traurigen Geranien» Вольфганга Борхерта**

**ГНІДІНА ВАЛЕРІЯ СЕРГІЇВНА,
студентка III курсу спеціальності
«Міжнародна економіка» МДУ**

Вольфганг Борхерт

Сумні герані

Коли вони познайомилися, були сутінки. Потім вона запросила його до себе й ось він прийшов. Вона показала йому квартиру, свої скатертини і підковдри, тарілки та виделки – усе, що мала. Але коли при яскравому денному світлі вони вперше сиділи один навпроти одного, він одразу поглянув на її ніс. «Ніс виглядає так, ніби пришитий, – подумав він. – І вигляд у нього зовсім не такий, як у інших носів. Більше схожий на якийсь садовий фрукт. Боже милостивий, а ці ніздрі! – подумав він. – Вони ж розташовані зовсім не симетрично. І взагалі не гармоніюють між собою. Одна – дуже вузька й овальна. А інша зяє немов безодня. Така темна, кругла й загадкова». Він схопив носовичок і витер собі лоба.

- Нестерпна спека, чи не правда? – заговорила вона.

- Так, дійсно! — сказав він і знову подивився на її ніс. «Ну дійсно, як пришитий, — знову подумав він. — Виглядає на її обличчі не інакше, як чужий. Навіть відтінок шкіри взагалі інший. Більш смаглявий. І ніздрі дійсно не гармонують одна з одною. Або це особливий вид гармонії, як у Пікассо», — подумалося йому зненацька.

- Ви гадаєте, що Пікассо стоїть на правильному шляху? – знову почав він.

- Хто, хто? – спитала вона, – Пі – ка –...?

- Та ні... це я так, – зітхнув він і раптом без жодного переходу запитав: – Ви, напевно, колись потрапили в аварію?

- Чому ви так вирішили? – запитала вона.

- Ну... – вмить він розгублено замовк.

- Ах, ви про мій ніс?

- Так, саме про нього.

- Ні, він завжди був таким. – Вона сказала це досить терпляче: – З народження був саме таким.

- «От дідько!» – мало не вихопилося в нього, але він вимовив тільки:

Ах ось як, дійсно?

Але водночас я дуже гармонійна людина, – прошепотіла вона, – знали б Ви, як я люблю симетрію! Подивіться лише на мої герані, отам на вікні. Одна стоїть ліворуч, інша – праворуч. І притому абсолютно симетрично. Ні, повірте мені, внутрішньо я зовсім інша! Зовсім – зовсім! Це я тільки з вигляду така.

В цей час вона поклала йому руку на коліно, і він відчув, що її страшенний і надзвичайно проникливий погляд пропалює йому потилицю.

- Я цілком за шлюбні відносини та спільне подружнє життя, – сказала вона тихо і трохи збентежено.

- Заради симетрії? – раптом вирвалось у нього.

- Гармонії, – делікатно виправила вона його. – Заради гармонії.

- Так, звісно, – сказав він, – заради гармонії.

Він швидко встав.

- Ох, ви вже йдете?

- Так, я... так, вже піду.

Вона провела його до дверей.

- Внутрішньо я зовсім інша, зовсім не така, як ззовні, – почала вона знову.

«Ах, що там, – думав він, – твій ніс – це неподобство. Тим паче, пришите неподобство». І сказав уголос:

- Тобто внутрішньо ви схожі на ваші герані, це хочете сказати? Абсолютно симетричні, як і вони, так?

Не озираючись, він пішов сходами вниз. Вона стояла біля вікна і дивилася йому вслід. Вона побачила, як він зупинився внизу й хусткою витер собі лоба. Один раз, другий. А потім ще раз. Але вона не бачила, як він посміхнувся, зітхнувши з великим полегшенням. Не бачила, тому що її очі були на мокрому місці. І герані, герані виглядали такими ж сумними. У всякому разі, сумним був їхній аромат.

II місце в Номінації 8

Переклад німецької прози – оповідання

«Die traurigen Geranien» Вольфганга Борхерта

ІЩЕНКО АНДРІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ,

учень КЗ «Маріупольська спеціалізована школа

№ 66 I – III ступенів»

Вольфганг Борхерт

Сумні герані

Коли вони зустрілися, було вже темно. Потім вона запросила його до себе і ось він тут. Вона показала йому квартиру, скатертини, ковдри, навіть тарілки та виделки, які в неї були. Але коли вони вперше сиділи один навпроти одного при світлі, він побачив її ніс. Він подумав, що він виглядає ніби пришитим. І він зовсім не схожий на інші носи. Скоріше, на садовий фрукт.

«Боже правий! – подумав він, – а ці ніздрі! Вони абсолютно не симетричні. Між ними немає ніякої гармонії. Одна з них вузька та овальна. В цей час друга позіхає, наче безодня. Темна, кругла та незбагненна.»

Він схопив хустку та витер лоба.

- Доволі спекотно, чи не так? – почала вона.

- О, так, – промовив він і поглянув на її ніс.

«Він повинен бути пришитим, – міркував він знову. – Він виглядає чужим до цього обличчя. У нього відтінок, який відрізняється від кольору решти шкіри. Набагато інтенсивніший. І ніздрі дійсно негармонійні. Чи мають зовсім іншу гармонію, – згадав він, – як у Пікассо».

- Так, – почав він знову, – вам не здається, що Пікассо знаходиться на правильному шляху?

- Хто? – перепитала вона, – Пі-ка...

- Значить, ні. – зітхнув він, а потім без переходу продовжив:

- Ви, напевно, потрапляли у аварію?

- З чого ви взяли? – запитала вона.

- Ну... – промовив він розгублено.

- А, через ніс?

- Так, через нього.

- Ні, він був таким. Вона сказала дуже терпляче:

- Він був таким.

- Чорт забирай! – майже вирвалося в нього. Але натомість він лише сказав:

- Ах, справді?

- І я дуже гармонійна людина, – прошепотіла вона. – А як я люблю симетрію! Лише погляньте на мої герані на вікні. Одна стоїть зліва, а друга – праворуч. Досить симетрично. Ні, повір мені, всередині я зовсім інша. Абсолютно інша.

Тут вона поклала йому на коліно руку і він відчув на собі її неймовірно сердечний погляд.

- Я також цілком не проти одруження та сумісного життя, – промовила вона тихо і якось смішно.

- Через симетрію, – вигукнув він.

- Гармонія, – люб'язно виправила вона, – через гармонію.

- Звісно, – сказав він, – через гармонію.

Він піднявся.

- О, ви йдете?

- Так, я – так.

Вона проводила його до дверей.

- Усередині я зовсім інша, – почала вона знову.

«Ось воно що, – думав він, – твій ніс – це нахабство. Пришите нахабство».

А вголос він промовив:

- Ви хотіли сказати, що всередині ви як герані. Цілком симетричні, чи не так?

Після цього він почав спускатися сходами, не оглядаючись.

Вона стояла біля вікна і спостерігала за ним.

Тоді вона побачила, як він притиснув свою хусточку до чола. Один раз, другий. Потім знову. Але вона не бачила, що він з полегшенням усміхнувся. Вона цього не бачила, тому що її очі були мокрими. Герані також були сумні. У всякому випадку, вони так пахли.

III місце в Номінації 8

**Переклад німецької прози – оповідання
«Die traurigen Geranien» Вольфганга Борхерта
ШАПОВАЛОВА ІРИНА АНАТОЛІЇВНА,
учениця КЗ «Маріупольський міський ліцей»**

Вольфганг Борхерт

Печальные герани

Когда они встретились, было темно. Затем она пригласила его к себе, и вот он зашел. Она показала ему свою квартиру, скатерти и пододеяльники, а также тарелки и вилки. Но когда они сидели друг напротив друга в первый раз среди бела дня, он увидел ее нос. «Нос выглядит так, будто он пришит, – подумал он, – И совсем не похож на нос. Больше похож на садовый фрукт.

Боже мой, – подумал он. – И эти ноздри! Они расположены абсолютно несимметрично. Без всякой гармонии друг с другом. Одна из них плотная и овальная. Другая словно пропасть. Темная, круглая и непостижимая». Он схватил свой носовой платок и похлопал себя по лбу.

- Здесь так жарко, правда? – начала она.

- О, да, – сказал он, глядя на ее нос. «Он должен быть пришит, – подумал он снова. Такой странный. И он имеет совсем другой оттенок, нежели остальная часть кожи. Гораздо более интенсивный. И ноздри действительно без гармонии! Или это какая-то другая гармония, как у Пикассо», – подумал он вдруг. -Да, он снова начал, разве ты не думаешь, что Пикассо на правильном пути?

- Кто? – спросила она, Пи...ка...

- Да нет, это я так, – он вздохнул, а потом вдруг сказал без перехода:

- У вас, наверное, был несчастный случай?

- Почему? – спросила она.

- Да... – беспомощно начал он.

- О, это вы про нос?

- Ну да, о нём.

- Нет, он всегда был такой, – она сказала коротко. – Всегда был такой.

- Черт возьми! – едва не вырвалось у него. Но он сказал лишь: «О, в самом деле?»

- В жизни я очень гармоничный человек, – прошептала она. И как я люблю симметрию! Посмотрите хотя бы на мои герани у окна. Одна слева, другая справа. Полностью симметрично. Нет, поверьте мне, внутри я совсем другая. Совсем другая.

Она положила руку ему на колени, и он почувствовал, как ее ужасно глубокие глаза прожигали его затылок.

- Я также вполне согласна на брак, на совместную жизнь, – сказала она тихо и немного застенчиво.

- Ради симметрии? – вырвалось у него.

- Ради гармонии, – она любезно поправила его, – ради гармонии.

- Да, конечно, – он сказал, – ради гармонии.

Он встал.

- Как, вы уже уходите?

- Да, я... да.

Она провела его до дверей.

- Внутри я совсем другая, не такая, как с виду, – снова начала она.

«Ну, хорошо, – подумал он, – нос тебя выдает. Он пришит, будто разоблачение». И он сказал вслух: «Вы хотите сказать, что внутри вы похожи на герани, так? Совершенная симметрия, верно? »

И он спустился с лестницы, не оборачиваясь.

Она стояла у окна и смотрела ему вслед.

Затем она увидела, как он остановился внизу и вытер лоб платком. Один раз, два. Но она не видела, что он усмехнулся. Она не видела этого, потому что ее глаза были полны слез. И герани тоже были грустны. Во всяком случае, они пахли грустью.

Творчий підхід до перекладу з німецької мови

Творчий підхід до перекладу з німецької мови
БАБКІНА МАРГАРИТА КОСТЯНТИНІВНА,
учениця 8-А класу КЗ «Маріупольський
НВК-школа № 28 Маріупольської міської ради»

Теодор Шторм

Я чувствую, что жизнь течет

Я чувствую, что жизнь течет.
Всему приходит свой черед.
И песнь – как эхо в небосвод.
Любовь за нею вслед уйдет.
И с нежностью к твоим губам,
С огнем желания в душе.
Прильну, чтоб чувства разбудить.
Расцвел последний цвет уже.
Наполнен кубок золотой
Глотком, что ценней всех иных.
И свет струится неземной.
Мне в сердце. Чуден он и тих.
Звезды последней чистый луч
На небосклоне грустных лет.
К ее стопам склонюсь и свет
Разгонит сумрак серых туч.
Финальный трепет, сердца стук.
Последние объятья рук.
Средь царства хладного ума.
И лишь потом наступит тьма.

Творчий підхід до перекладу з німецької мови

ПОМЕЩЕНКО АНАСТАСІЯ ЮРІЇВНА,

учениця 11-Б класу КЗ «Маріупольський

НВК «Гімназія-школа №27»

Маріупольської міської ради»

Теодор Шторм

Я чувствую – проходить жизнь

Я чувствую – проходит жизнь,
Всему настанет свой черед:
Последняя замолкнет песнь,
Любовь конечная пройдет.
Я нежно льну к твоим устам,
Желанье грудь мою теснит –
Сорвать предсмертный поцелуй,
Последние цветы ланит.
Из кубка чудного приму
Последний золотой глоток;
Ты тихий, ты последний свет,
Что мне на сердце ныне лег.
Звезда последняя взошла.
Откройся, грусти не тая.
Ты – счастья мой последний луч,
К твоим стопам склоняюсь я.
Последний трепет жизни дай
Почувать сердцу моему,
И лишь потом звезда моя
Пушкой закатится во тьму.

Творчий підхід до перекладу з німецької мови
НІКОЛЮК АЛІНА В'ЯЧЕСЛАВІВНА,
учениця 11-А класу КЗ
«Спеціалізована школа І – ІІІ ступенів № 66»

Теодор Шторм

Я відчуваю, як тече життя

Я відчуваю, як тече життя,
Та вже спливли мої години,
І піснь остання вже дійшла кінця,
І поцілунок твій останній лине.
Від губ твоїх не відірватися мені,
І пристрасті весь біль лускоче,
Останній поцілунок вдалині,
Троянда з рук твоїх мені шепоче.
Останній золотий напій
Ти подаруєш у чарівнім кухлі,
І у казковий світ полинеш свій
Останнім променем в вечірній смуті.
На небесах горить зоря остання.
Не викидай від свого серця ключ,
Стань моїм щастям на прощання.
До ніг твоїх я впáду власнорúч.
Востаннє я крізь груди пропущу
Життя не завмираюче тремтіння
До того, як у ніч я полечу,
Й зірок моїх погасне мерехтіння.

Номінація 9

Περικλάδ ποετιχного твору з грецької мови – вірш Костіса Παλαμάσα «Ο
δωδεκάλογος του γύφτου (απόσπασμα από τον Προφητικό)»

Κωστής Παλαμάς

**Ο δωδεκάλογος του γύφτου
(απόσπασμα από τον Προφητικό)**

(Μιλά για την Ελλάδα που έβγαινε από πολέμους)

Όσο να σε λυπηθεί
της αγάπης ο Θεός,
και να ξημερώσει μιαν αυγή,
και να σε καλέσει ο λυτρωμός,
ω Ψυχή παραδαρμένη από το κρίμα!
Και θ' ακούσεις τη φωνή του λυτρωτή,

θα γδυθείς της αμαρτίας το ντύμα,
και ξανά κυβερνημένη κι αλαφρή,
θα σαλέψεις σαν τη χλόη, σαν το πουλί,
σαν τον κόρφο το γυναικείο, σαν το κύμα,
και μην έχοντας πιο κάτω άλλο σκαλί

να κατακυλήσεις πιο βαθιά
στου Κακού τη σκάλα, -
για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί
θα αιστανθείς να σου φυτρώσουν, ω χαρά!
τα φτερά,
τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα!

II місце в Номінації 9
Переклад поетичного твору з грецької мови –
вірш Костіса Паламаса
«Ο δωδεκάλογος του γύφτου
(απόσπασμα από τον Προφητικό)»
ДАДІАНІ ЛІАНА ГЕОРГІЇВНА,
студентка IV курсу спеціальності
«Мова та література (новогрецька)» МДУ

Κοστις Παλαμας

Двенадцать песен цыгана
(отрывок из поэмы "Пророк")

Яка в тебе нестача
милості Бога любові,
зійшла зоря ранкова,
та зве тобі спасителя відтоді,
о Душа, печаллю покалічена!
Почуєш голос ти свого спасителя,
знов станеш ти легка та незалежна,
коли позбудешся гріха вбрання,
ти будеш вільною без меж,
як хвиля, що біжить за вітром,
сягнувши дна, ти нижче не впадеш,
пірнала глибше ти
на сходах зла, гріху та руйнування, –
та тільки щоб злетіти вище коли спаситель твій покличе.
Відчуєш, як вони зростають, о щастя!
крила,
крила твої знов могуті та великі!

III місце в Номінації 9

Переклад поетичного твору з грецької мови –

вірш Костіса Паламаса

«Ο δωδεκάλογος του γύφτου

(απόσπασμα από τον Προφητικό)»

МАЛЬЦЕВ ДМИТРО ДМИТРОВИЧ,

студент IV курсу спеціальності

«Переклад (новогрецька)» МДУ

Костис Паламас

Двенадцать песен цыгана

(отрывок из поэмы «Пророк»)

(Рассказывает о Греции, которая выходит из войн)

Покуда Бог тебя любов'ю одаряет.

Покуда новая встает заря,

Покуда ты зовёшься гордо искуплённым,

О израненная жалостью душа!

Услышишь голос избавителя победносный,

Ты сбросишь одеяния греха,

И вновь управляема и беспечна

Ты заколышешься, как та трава, как птица

Как груди юной девушки, как волны,

И не имея далее ступени,

Падешь ты глубже на самые низы

По лестнице всеобъемлющего зла –

Для восхождения вновь, которое к тебе взывает,

И ты почувствуешь, как пустят первые ростки в тебе, о радость!

Перья.

Перья, перья древние твои, перья величавые!

Номінація 10

Переклад прозового твору з грецької мови –
«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς» Ανδονίσα Самаракίσα

Αντώνη Σαμαρακη

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς

Όταν μπήκε στο καφενείο, κείνο τό απόγεμα, ήτανε νωρίς ακόμα. Κάθισε σ' ένα τραπέζι, πίσω από το μεγάλο τζάμι που εβλεπε στη λεωφόρο. Παράγγειλε καφέ. Σε άλλα τραπέζια, παίζανε χαρτιά ή συζητούσανε.

Ηρθε ο καφές. Αναψε τσιγάρο, ηπие δυό γουλιές, κι άνοιξε την απογευματινή εφημερίδα.

Καινούριες μάχες ειχαν αρχίσει στην Ινδοκίνα. «Αι απώλειαι εκατέρωθεν υπήρξαν βαρύταται», ελεγε το τηλεγράφημα.

Ενα ακόμα Ιαπωνικό αλιευτικό που γύρισε με ραδιενέργεια.

«Η σκιά του νέου παγκοσμίου πολέμου απλούται εις τον κόσμο μας», ηταν ο τίτλος μιας άλλης είδησης.

Υστερα διάβασε άλλα πράγματα: το έλλειμμα του προϋπολογισμού, προαγωγές εκπαιδευτικών, μιά απαγωγή, ενα βιασμό, τρεις αυτοκτονίες. Οι δυό, για οικονομικούς λόγους. Δυό νέοι, 30 και 32 χρονών. Ο πρώτος άνοιξε το γκάζι, ο δεύτερος χτυπήθηκε με πιστόλι.

Αλλού ειδη κριτική για ενα ρεσιτάλ πιάνου, έπειτα κάτι για τη μόδα, τέλος την «Κοσμική Κίνηση»: «Κοκταίηλ προχθές παρά τώ κυρίω και τή κυρία Μ. Τ. Χάρμα ευμορφίας και κομψότητος η κυρία Β. Χ. με φόρεμα κομψότατο εμπριμέ και τοκ πολύ σικ. Ελεγκάντικη εμφάνισις η δεσποινίς Ο. Ν.»

Αναψε κι αλλο τσιγάρο. Εριξε μια ματιά στις «Μικρές Αγγελίες»:

ΠΩΛΕΙΤΑΙ νεόδμητος μονοκατοικία, κατασκευή άριστη, εκ 4 δωματίων, χόλ, κουζίνας, λουτρού πλήρους, W.C.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ εις σοβαρόν κύριον δωμάτιον εις β' όροφον, ευάερον, ευήλιον...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πιάνο προς αγοράν...

Σκέψεις γυρίζανε στο νού του.

Απο τότε που τέλειωσε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, η σκιά του τρίτου δεν είχε πάψει να βαραίνει πάνω στον κόσμο μας. Και στο μεταξύ, το αιμα χυνότανε, στην Κορέα χτές, στην Ινδοκίνα σήμερα, αύριο...

Πέρασε το χέρι του στα μαλλιά του. Σκούπισε τον ιδρώτα στο μέτωπό του· ειχε ιδρώσει, κι όμως δεν έκανε ζέστη.

Ο πόλεμος, η βόμβα υδρογόνου, οι αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους, η «Κοσμική Κίνησης»... Το πανόραμα της ζωής !

Δεν ειχε αλλάξει διόλου προς το καλύτερο η ζωή μας υστερα απο τον πόλεμο. Ολα ειναι, τα ιδια σαν και πριν. Κι όμως ειχε ελπίσει κι αυτός, οπως ειχαν ελπίσει εκατομμύρια ανθρωποι σ' ολη τη γή, πως ύστερα απο τον πόλεμο, ύστερα απο τόσο αιμα που χύθηκε, κάτι θ' αλλαζε. Πως θα 'ρχόταν η ειρήνη, πως ο εφιάλτης του πολέμου δε θα ίσκιωνε πια τη γή μας, πως δε θα γίνονταν τώρα αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους, πώς...

Σουρούπωνε. Μερικά φώτα ειχαν ανάψει κιόλας στα μαγαζιά αντίκρυ. Στο καφενείο δεν ειχανε ανάψει ακόμα τα φώτα. Του άρεσε ετσι το ημίφως.

Σκέφτηκε τη σύγχυση που επικρατεί στον κόσμο μας σήμερα. Σύγχυση στον τομέα των ιδεών, σύγχυση στον κοινωνικό τομέα, σύγχυση...

Δεν εφταιγε η εφημερίδα που εκανε τώρα αυτές τις σκέψεις. Τα σκεφτότανε ολα αυτά τον τελευταίο καιρό, πότε με λιγότερη, πότε με περισσότερη ένταση. Σκεφτότανε το σκοτεινό πρόσωπο της ζωής. Την ειρήνη, τη βαθιά τούτη λαχτάρα, που κρέμεται απο μια κλωστή. Σκεφτότανε τη φτώχεια, την αθλιότητα. Σκεφτότανε το φόβο που εχει μπει στις καρδιές.

Στον καθρέφτη, δίπλα του, ειδε το πρόσωπό του. Ενα πολύ συνηθισμένο πρόσωπο. Τίποτα δε μαρτυρούσε την ταραχή που ειχε μέσα του.

Ειχε πολεμήσει κι αυτός στον τελευταίο πόλεμο. Και ειχε ελπίσει. Μα τώρα ήτανε πια χωρίς ελπίδα. Ναί, δε φοβότανε να το ομολογήσει στον εαυτό του πώς

ήτανε χωρίς ελπίδα.

Μια σειρά απο διαψεύσεις ελπίδων ήταν η ζωή του. Είχε ελπίσει τότε...

Είχε ελπίσει ύστερα...

Κάποτε, πριν απο χρόνια, είχε ελπίσει στον κομμουνισμό. Μα είχε διαψευστεί κι εκεί. Τώρα δεν είχε ελπίδα σε καμιά ιδεολογία!

Ζήτησε ενα ποτήρι νερό ακόμα. Αυτή η διάψευση απο τις λογής-λογής ιδεολογίες ήτανε βέβαια γενικό φαινόμενο. Και παραπάνω απο τη διάψευση, η κούραση, η αδιαφορία, που οι πιο πολλοί, η μεγάλη πλειοψηφία νιώθει μπροστά στις διάφορες ιδεολογίες.

Κοίταζε τα τρόλλεϋ που περνάγανε ολοένα στη λεωφόρο, το πλήθος... Μπροστά του, η εφημερίδα ανοιχτή. Ολα αυτά που είχε δει και πρωτύτερα: η σκιά τού καινούριου πολέμου, η Ινδοκίνα, οι δυο αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους, η «Κοσμική Κίνησης»...

– Τσιγάρα ! ενας πλανόδιος μπήκε.

Πήρε ενα πακέτο.

Στις εξι σελίδες της εφημερίδας: η ζωή. Κι αυτός, ήτανε τώρα ενας άνθρωπος που δεν έχει ελπίδα.

Θυμήθηκε, πριν απο χρόνια, ήτανε παιδί ακόμα, είχε αρρωστήσει βαριά μια θεία του, ξαδέρφη της μητέρας του. Την είχανε σπίτι τους. Ηρθε ο γιατρός βγαίνοντας απο το δωμάτιο τής άρρωστης, ειπε με επίσημο ύφος:

– Δεν υπάρχει πλέον ελπίς !

Ετσι κι αυτός, τώρα, είχε φτάσει στο σημείο να λέει:

– Δεν υπάρχει πλέον ελπίς !

Του φάνηκε φοβερό που ήτανε χωρίς ελπίδα. Είχε την αίσθηση πως οι άλλοι στο καφενείο τον κοιτάζανε κι αλλοι απο το δρόμο σκέφτονταν και ψιθυρίζανε μεταξύ τους: «Αυτός εκεί δεν έχει ελπίδα! » Σα να ήταν έγκλημα αυτό. Σα να είχε ενα σημάδι πάνω του που το μαρτυρούσε. Σα να ήτανε γυμνός ανάμεσα σε ντυμένους...

Σκέφτηκε τα διηγήματα που είχε γράψει, δίνοντας ετσι μια διέξοδο στην αγωνία του. Αγγιζε θέματα του καιρού μας: τον πόλεμο, την κοινωνική δυστυχία...

Ωστόσο, δεν το αποφάσιζε να τα εκδώσει. Φοβότανε ! Φοβότανε την ετικέτα που θα του δίνανε σίγουρα οι μεν και οι δε. Οχι, έπρεπε να τα βγάλει. Στο διάολο η ετικέτα ! Αυτός ήταν ένας άνθρωπος, τίποτε άλλο. Ουτε αριστερός, ουτε δεξιός. Ένας άνθρωπος που είχε ελπίζει άλλοτε, και τώρα δεν έχει ελπίδα, και που νιώθει χρέος του να το πεί αυτό. Βέβαια, άλλοι θαχουν ελπίδα, σκέφτηκε. Δεν μπορεί παρά να'χουν.

Ξανάριξε μια ματιά στην εφημερίδα: η Ινδοκίνα, η «Κοσμική Κίνησης», το ρεσιτάλ πιάνου, οι δυο αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους, οι «Μικρές Αγγελίες»...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ γραφομηχανή...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ραδιογραμμόφωνο...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ τζήπ εν καλή καταστάσει...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ τάπης γνήσιος περσικός...

Εβγαλε την ατζέντα του, εκοψε ένα φύλλο κι εγραψε με το μολύβι του:

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς...

Υστερα πρόσθεσε το ονομά του και τη διεύθυνσή του. Φώναξε το γκαρσόνι. Ηθελε να πληρώσει, να πάει κατευθείαν στην εφημερίδα, να δώσει την αγγελία του, να παρακαλέσει, να επιμένει να μπει οπωσδήποτε στο αυριανό φύλλο...

І місце в Номінації 10

Переклад прозового твору з грецької мови –

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς» Ανδονίσα Самаракίσα

МАЛЬЦЕВ ДМИТРО ДМИТРОВИЧ,

студент ІV курсу спеціальності

«Переклад (новогрецька)» МДУ

Антонис Самаркис

Требуется: надежда

В тотвечер, когда он зашел в кафе, было еще рано. Он сел за стол рядом с

большим окном, которое выходило на проспект; заказал кофе. За другими столами посетители играли в карты или просто беседовали.

Вот ему принесли кофе. Он зажег сигарету, сделал пару глотков, а затем открыл вечернюю газету.

В Индокитае начались новые бои. «Потери собоих сторон были тяжелыми», – сообщала телеграмма.

Экипаж еще одного японского траулера підвергся радіоактивному облучению.

«Тень новой мировой войны угрожает нашему миру», – таким был заголовок следующей новости.

Затем прочел о других событиях: о недостатке в бюджете, о продвижении образования, о похищении, об изнасиловании, о трёх самоубийствах. Два из них было совершено по экономическим причинам. Это были два молодых человека тридцати и тридцати двух лет. Первый открыл газ, а второй застрелил себя из пистолета.

В другой части газеты он увидел критику фортепіанного концерта, затем что-то о моде, и,наконец, о «Мировом движении»: «Позавчерашний коктейль господина и госпожи М. Т. Зрелище красоты и элегантности госпожи В. Х. в изысканно расшитом платье и крайне шикарном токе.Элегантный образ барышни О. Н.»

Он подкурил еще одну сигарету. Бросил взгляд на «Небольшие объявления»:

ПРОДАЕТСЯ недавно выстроенный одноквартирный дом, отличная планировка, 4 комнаты, холл, кухня, ванная комната, туалет.

СДАМ В АРЕНДУ ответственному господину комнату на втором этаже, хорошо проветриваемую, ярко освещаемую.

КУПЛЮ пианино...

В его голове начали крутиться разные мысли...

С тех пор, как закончилась Вторая мировая война, тень третьей войны не прекращала нависать над нашим миром. А между тем, кровь проливалась вчера

в Корее, сегодня в Индокитае, и завтра тоже она прольется...

Он провел рукой по волосам. Отер пот со лба. Вспотел, хотя жарко не было.

Война, водородная бомба, самоубийство по экономическим причинам, «Мировое движение»... Вот уж панорама жизни!

Ни на йоту не изменилась в лучшую сторону наша жизнь после войны. Всё в точности, как и прежде. А он, однако, питал надежду, как и миллионы людей по всему миру, что после войны, после того, как пролилось столько крови, что-то да изменится. Что воцарится мир, что кошмар войны больше не падёт на нашу землю, что не будет никаких самоубийств по экономическим причинам, что...

Смеркалось. В магазинах напротив уже зажегся свет. В кафе, однако, свет еще не включили. Ему понравилась полутьма.

Он задумался о путанице, которая царит сегодня в нашем мире. Путанице в области идей, путанице в социальной сфере, путанице...

Но не газета его натолкнула на эти мысли. Он уже раздумывал обо всём этом в последнее время, иногда менее, иногда более напряженно. Думал о мрачном лице жизни. О мире – этом глубоком чаянии, – который висит на волоске. О бедности он думал, о страданиях. Думал и о страхе, который поселился в сердцах.

В зеркале, которое стояло рядом, он увидел своё лицо. Столь обычное лицо. Ничего на этом лице не выдавало волнения.

В последней войне он тоже участвовал. И он надеялся. Однако, сейчас в нём перестала теплиться надежда. Да, он не боялся признаться самому себе, что в нём больше не осталось надежды.

Вся его жизнь была чредой неоправданных надежд. Он надеялся тогда...

Надеялся он и после...

Однажды, много лет назад, он уповал на коммунизм. Но и тут его чаяния потерпели крах. Теперь же он не возлагал никаких надежд ни на одну идеологию!

Он попросил стакан воды. Это отторжение любой идеологии, конечно, стало всеобщим явлением. Более того, кроме отторжения, была усталость и безразличие, которые подавляющее большинство чувствует по отношению к различным идеологиям.

Он посмотрел на троллейбус, пересекающий весь проспект, на толпу... А напротив него лежала открытая газета. На её страницах всё то же, что уже было видно им ранее: тень новой войны, Индокитай, самоубийства по экономическим причинам, «Мировое движение»...

– «Сигарет!» – вошел какой-то бродяга.

Он взял одну упаковку.

На шести страницах этой газеты была напечатана жизнь. Он же был теперь человеком, у которого нет надежды.

Вспомнил, как когда-то давно, когда он еще был ребёнком, тяжело заболела тётя, сестра его мамы. Она находилась в их доме. Приходил врач, и выходя из комнаты больной, он сказал официальным тоном:

– Нет больше никакой надежды!

Вот теперь и он достиг того момента, когда нужно сказать:

– Нет больше никакой надежды!

Ему казалось ужасным, что у него болбольшееёнет.

В нём возникло такое чувство, будто люди в кафе смотрели на него, а другие люди с улицы думали и шептались меж собой: «У него нет надежды!». Будто это было преступлением. Будто на нём была какая-то отметина, которая свидетельствовала об этом. Будто он был нагим среди одетых.

Он подумал о тех коротких рассказах, которые написал. Таким образом он давал выход своим душевным тревогам, затрагивая актуальные темы: войну, социальное несчастье... Однако, так и не решился издать их. Боялся! Боялся, что и те, и другие обязательно заклеят его. Нет, нужно было их издать. К черту клеймо! Он был просто человеком, ничего более. Ни левым, ни правым. Просто человеком, который прежде надеялся, а теперь лишился надежды, который чувствует, что его обязанность – рассказать об этом. Конечно, у

других будет надежда, подумал он. Не может не быть.

Снова окинул взглядом газету: Индокитай, «Мировое Движение», фортепианный концерт, два самоубийства по экономическим причинам, «Небольшие объявления»...

ТРЕБУЕТСЯ: пишущая машинка...

ТРЕБУЕТСЯ: радиола...

ТРЕБУЕТСЯ: джип в хорошем состоянии...

ТРЕБУЕТСЯ: настоящий персидский ковёр...

Он достал свою записную книжку, вырвал один лист и написал на нём карандашом:

ТРЕБУЕТСЯ: надежда...

Затем добавил своё имя и адрес. Окликнул официанта. Он хотел оплатить счет, затем пойти напрямиком в газету, чтобы дать свое объявление, попросить, настоять, чтобы оно во что бы то ни стало вышло в завтрашнем номере...

І місце в Номінації 10

**Переклад прозового твору з грецької мови –
«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς» Андоніса Самаракіса
РОМАНЕНКОВА СВІТЛАНА ВІТАЛІЇВНА,
студентка ОС «Магістр» 1 року навчання
спеціальності «Переклад (новогрецька)»**

Антоніс Самаркіс

ШУКАЮ надію

Коли того вечора чоловік зайшов до кафе, було ще рано. Він сів за столик біля великого вікна, яке побачив ще з проспекту. Замовив каву. Клієнти за іншими столиками грали у карти та про щось розмовляли.

Офіціант приніс каву. Чоловік запалив цигарку, зробив пару ковтків з чашки та розгорнув денну газету.

У Індокитаї знов розпочалися бойові дії. Згідно з телеграмою, втрати були тяжкими з обох сторін.

Ще одне японське риболовецьке судно повернулося заражене радіацією.

«Над нами нависає тінь наступної світової війни», – сповіщав заголовок ще однієї статті.

Учора чоловік прочитав про інші речі: дефіцит бюджету, розбещення вчителів, викрадення, насильство, три випадки самогубства. Два з них – з фінансових причин. Два молодих хлопці, 30 та 32 роки. Перший відкрив газ, а другий застрелився з пістолета.

Ще десь він побачив критичну статтю про фортепіанний концерт, потім щось про моду і, нарешті, «Світське життя»: «Коктейльна вечірка у пана і пані М.Т. Пані Б.Х. у вишуканому вбранні зачаровує елегантністю. Ефектна поява пані О.Н.».

Він запалив ще цигарку, кинув оком на розділ «Приватні оголошення»:

ПРОДАМ одноквартирний житловий будинок, у відмінному стані, 4 кімнати, хол, кухня, ванна кімната, туалет.

ЗДАМ гідним людям кімнату на другому поверсі, простору та світлу...

КУПЛЮ фортепіано...

Чоловік знов замислився.

Після того, як скінчилася Друга світова війна, тінь Третьої все ще переслідувала нас. А тим часом кров все ще лилася. Вчора у Кореї, сьогодні в Індокитаї, завтра – хтозна де ще?

Він провів рукою по волоссю. Змахнув краплі поту з чола. Він спітнів, хоча йому й не було спекотно.

Війна, воднева бомба, самогубства через гроші, «Світське життя»... Ось вона – панорама життя!

Зовсім нічого у нашому житті не змінилось на краще після війни. Усе залишилось так само, як і було раніше. Та чоловік сподівався, як сподівалися мільйони людей в усьому світі, що після війни, після усієї пролитої крові, принаймні щось зміниться. Що настане мир, що жах війни більше не накрис

тінню наші землі, що люди не накладатимуть на себе руки через гроші, і ще багато «що».

Сутеніло. На протилежній стороні проспекту у деяких магазинах вже запалили світло. Але в кафе ще ні. Чоловікові подобалася ця напівтінь.

Він розмірковував про плутанину, що панувала сьогодні в світі. Плутанину в думках, в економіці і ще багато в чому.

Та на ці розмірковування його нашттовхнула не інформація, прочитана у газеті. Останнім часом подібні речі так чи інакше збігали чоловікові на думку. Він думав про похмуре обличчя людського життя. Про такий жаданий мир, що висить на ниточці. Про бідність та вбогість. Про страх, що наповнив людські серця.

У дзеркалі, що висіло поряд, чоловік побачив власне обличчя. Таке собі типове обличчя. Ніщо не видавало страх, що оселився у нього в серці.

Він теж брав участь у бойових діях під час Другої світової війни. Та сподівався. Але зараз чоловік вже втратив надію. Так, він не боявся визнати це перед самим собою.

Усе його життя було низкою розбитих надій. Але тоді він ще сподівався...

І потім теж сподівався...

Колись, кілька років тому, чоловік вірив у комунізм. Але і ці надії розтанули. Тепер він не вірить в жодну ідеологію!

Він замовив ще склянку води. Авжеж, подібне розчарування у різноманітних ідеологіях є розповсюдженим явищем. А ще втома та байдужість, які відчуває більшість людей стосовно різних ідеологій.

Чоловік дивився на тролейбуси, які постійно їздили туди-сюди по проспекту, на натовп перехожих... Перед ним на столі лежала розгорнута газета. На сторінках усе те саме, що він вже бачив: тінь нової війни, Індокитай, два самогубства через гроші, «Світське життя»...

– Цигарки! – зазирнув до кафе торгівець.

Чоловік купив пачку.

На шести сторінках газети – життя. А він зараз перетворився на людину без надії.

Чоловік згадав, як багато років тому, коли він був ще дитиною, тяжко захворіла тітка, сестра його матері. Вона жила у них вдома. Прийшов лікар. Коли, оглянувши її, він виходив з кімнати, то промовив офіційним тоном:

– Ніякої надії немає!

От і зараз чоловік досяг тієї точки, коли вже міг з впевненістю сказати:

– Ніякої надії немає!

Чоловікові стало моторошно від усвідомлення того, що він втратив надію. Йому здавалося, що інші відвідувачі кафе дивляться на нього, а перехожі на проспекті думають та перешіптуються між собою: «Он той втратив надію!». Ніби це був якийсь злочин. Ніби щось у ньому було таке, що свідчило про це. Ніби він ходив голий серед одягнених.

Чоловік пригадав написані ним оповіді, у яких ховався від власної агонії. У них він торкався сучасних тем: війна, економічні лиха... Однак, не наважився їх видати. Він боявся! Боявся ярликів, які обов'язково навісили б на нього. Ні, він повинен їх видати. І до чорта ті ярлики! Він був звичайною людиною і більше нічого. Не лівий і не правий. Був людиною, яка колись сподівалася, а тепер – ні, і яка відчуває потребу розповісти про це. Чоловік подумав, що інші люди, звісно ж, не втратили надію. Такого не може бути.

Він знов зазирнув у газету: Індокитай, «Світське життя», критична стаття про фортепіанний концерт, два випадки самогубства через гроші, «Приватні оголошення»...

ПРИДБАЮ друкарську машинку...

ПРИДБАЮ радіографофон...

ПРИДБАЮ джип у гарному стані...

ШУКАЮ натуральний перський килим...

Чоловік дістав записник, відірвав сторінку та написав олівцем:

ШУКАЮ надію...

Потім додав свої ім'я та адресу. Підізвав офіціанта. Чоловік збирався заплатити йому, щоб ішов прямо до видавництва та розмістив оголошення, щоб просив, наполягав на тому, щоб це оголошення надрукували у завтрашньому випуску ...

II місце в Номінації 10

Переклад прозового твору з грецької мови –

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς» Антоніса Самаракіса

ЄВЖЕНКО ЮЛІЯ МИКОЛАЇВНА,

студентка IV курсу спеціальності

«Переклад (новогрецька)»

Антонис Самаркис

ИЩУ надежду

Было ещё очень рано, когда он вошёл в кафе в тот день. Он сел за стол возле большого окна, которое выходило на улицу. Заказал кофе. За другими столами играли в карты и разговаривали.

Принесли кофе. Он закурил сигарету, выпил два глотка, и открыл вечернюю газету.

В Индокитае начались новые сражения. «Потери с обеих сторон были значительными», – сообщала телеграмма.

Ещё один японский рыбак вернулся с дозой радиации.

«Тень новой мировой войны пала на наш мир», это был заголовок ещё одной новости.

Позже он прочитал другие новости: дефицит бюджета, повышения учителей, похищение людей, изнасилование, три самоубийства. Два из них по экономическим причинам. Двое молодых, 30 и 32 года. Первый открыл газ, второй выстрелил из пистолета.

На другой странице он увидел рецензию на концерт фортепианной музыки, затем что-то о моде и, наконец, «Светские новости»: «Вчерашний приём с напитками и закусками у господина и госпожи М.Т. Прелесть изящества и элегантности госпожи Б.Х. в элегантном платье и цветочным узором и с подобранной со вкусом сумкой ток*. Милый образ госпожи О.Н.»

Он закурил ещё одну сигарету. Глянул на «Небольшие объявления»:

ПРОДАЁТСЯ недавно построенный отдельно стоящий дом, отличная конструкция, 4 комнаты, холл, кухня, ванная комната, туалет.

СДАЁТСЯ В АРЕНДУ великолепная главная комната на 2 этаже, солнечная сторона, хорошо проветривается...

ИЩУ пианино для покупки...

Мысли вернулись к нему.

После конца Второй мировой войны тень третьей не перестала обременять наш мир. А между тем, кровь проливалась, в Корее вчера, в Индокитае сегодня, завтра ...

Он провел рукой по волосам. Вытер пот на лбу; он вспотел, однако ему не было жарко.

Война, водородная бомба, самоубийства по экономическим причинам, «Светские новости» ... Панорама жизни!

Наша жизнь после войны совсем не изменилась к лучшему. Это не изменило нашу жизнь к лучшему после войны. Всё так же, как и раньше. Но он также надеялся, как и миллионы людей на всей земле надеялись, что после войны, после того, как пролилось много крови, что-то изменится. Что придёт мир, что кошмар войны больше не поколебит нашу землю, что теперь не будет самоубийств по экономическим причинам, что ...

Смеркалось. В некоторых магазинах напротив уже зажглись фонари. В кафе ещё не зажгли огни. Ему нравился лунный свет.

Он думал о путанице, которая царит в нашем мире сегодня. Путаница в области идей, путаница в социальной сфере, путаница ...

Это не газета натолкнула его сейчас на эти мысли. В последнее время он думал об этом всём, иногда меньше, иногда больше. Он думал о темном лице жизни. О мире, о том глубоком волнении, которое висит на волоске. Он думал о бедности, страданиях. Наконец, он думал о страхе, который вошел в сердца.

В зеркале рядом с ним он увидел своё лицо. Это было обычное лицо. Ничто не свидетельствовало о волнении, которое было в нем.

Он также сражался в последней войне. И он надеялся. Но теперь он уже не был безнадежным. Да, он не боялся признаться себе, что у него нет надежды.

Цепь крушений надежд была его жизнью. Он надеялся тогда...

Он надеялся потом...

Однажды, много лет назад, он надеялся на коммунизм. Но он был разбит и там. Теперь у него не было никакой надежды на какую-либо идеологию!

Он попросил ещё стакан воды. Это крушение разного рода идеологий было, конечно, общим явлением. И кроме крушения, усталости, равнодушия, которых больше всего, подавляющее большинство чувствует себя впереди разных идеологий.

Он смотрел на троллейбусы, которые проезжали по бульвару, на толпы ... Газета перед ним была открыта. Всё, что он видел раньше: тень новой войны, Индокитай, два самоубийства по экономическим причинам, «Светские новости» ...

- Сигарету! вошел какой-то бродяга.

Он взял пакет.

На шести страницах газеты: жизнь. И он, он был теперь человеком, у которого нет надежды.

Он вспомнил, как много лет назад, когда он был еще ребенком, серьезно заболела его тётя, двоюродная сестра его матери. Она была у них дома. Пришёл доктор; выйдя из комнаты больной, он сказал официальным тоном:

- Нет больше никакой надежды!

Поэтому он тоже, теперь, достигнув точки, сказал:

- Больше нет никакой надежды!

Ему было ужасно то того, что он безнадежен. Он чувствовал, что люди в кафе смотрели на него, а другие с улицы думали и шептались друг с другом: «У него нет надежды!» Это было как будто преступлением. Над ним как будто была отметка, которая засвидетельствовала это. Он как будто был голым среди одетых...

Он подумал о коротких рассказах, которые он написал, давая таким образом выход его беспокойству. Он касался тем нашего времени: войны, социального несчастья ... Но он не решил их выпустить. Он боялся! Он боялся ярлыка, который, несомненно, будет дан ему и теми и другими. Нет, он должен был избавиться от этого. К чёрту ярлык! Это был человек, больше ничего. Ни слева, ни справа. Человек, который надеялся раньше, и теперь у него нет надежды, который чувствует себя обязанным сказать это. Конечно, у других будет надежда, подумал он. Не может не быть.

Он снова бросил взгляд на газету: «Индокитай», «Светские новости», концерт фортепианной музыки, два самоубийства по экономическим причинам, «Небольшие объявления» ...

ИЩУ пишущую машинку ...

ИЩУ радио граммофон ...

ИЩУ джип в хорошем состоянии ...

ИЩУ настоящий персидский ковёр ...

Он взял свою записную книжку, вырвал лист и написал карандашом:

ИЩУ надежду ...

Затем он добавил свое имя и адрес. Позвал официанта. Он хотел заплатить, пойти прямо в издательство, дать свое объявление, просить, настаивать на том, чтобы оно вошло в завтрашнюю сводку

III місце в Номінації 10

Переклад прозового твору з грецької мови –

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίς» Андоніса Самаракіса

ГУСЕВ БОГДАН ЄВГЕНОВИЧ,

Антонис Самаркис

АСКЕД сподівається

Коли він увійшов у кафе навесні, було ще рано. Він сів за стіл на проспекті, замовив каву. За іншими столами грали в карти або розмовляли.

Принесли каву. Він узяв цигарку, випив два ковтки та відкрив денну газету. Нові бої почалися в Індокитаї. «Збитки з обох боків були важкими», – прочитав він. Ще один японський рибалка став радіоактивним. «Тінь нової світової війни лежить на нашому світі», це було назвою ще однієї новини. Пізніше він прочитав інші речі: дефіцит бюджету, заохочення вчителів, викрадення людей, згвалтування, три самогубства. Два – з економічних причин. Двоє молодих, 30 і 32-річних. Перший відкрив дросель, другий – застрелився з пістолета.

В іншому місці критикували фортепіанний концерт, далі дещо про моду, і наприкінці «Космічний рух»: «Коктейль вчора, незважаючи на лорда і леді М. Т. Smashing Evmorfia і елегантність пані Б. Ч тоненької, як курча, у супершикарній сукні.»

Ще одна цигарка. Подивився на «Малі оголошення»:

ПРОДАЖ новозбудовані покої, відмінне будівництво, 4 кімнати, хол, кухня, ванна кімната, W.C.

Здається в оренду майстерня на другому поверсі, просторо, світло ...

ПОПИТ Придбаю піаніно...

Думки повернулися до його розуму. З кінця Другої світової війни тінь третьої не переставала тягарити наш світ. А між тим, кров останнім часом постійно проливалася: учора в Кореї, сьогодні – завтра в Індокитаї...

Він пригладив рукою волосся, витер піт на чолі, він був рясний, хоча було не спекотно.

Війна, воднева бомба, самогубства з економічних причин, «Космічний рух» ... Панорама життя!

Це не змінило після війни наше життя на краще. Все таке ж, як і раніше. Але він також сподівався, як і багато мільйонів людей сподівалися, що після війни, після того, як пролито стільки крові, щось зміниться. Що привид війни більше не буде страхати нашу землю, що тепер це було не самогубство з економічних причин, як ...

Деякі крамниці були освітлені. Світло не вмикалося в кафе. Йому сподобалося місячне світло. Він думав про плутанину, яка панує в нашому світі сьогодні. Плутанина в ідеях, плутанина в соціальній сфері, плутанина...

Це не газета. Останнім часом вони думали про це: колись менше, колись інтенсивніше. Він думав про темне обличчя життя. Світ – це глибока туга, що висить на нитці. Він думав про бідність, страждання, про страх, який увійшов до сердець.

У дзеркалі біля нього подивився на своє обличчя. Дуже звичайна людина. Ніщо не свідчило про те, що він мав у собі. Він також воював у останній війні. І він сподівався. Але тепер він уже був безнадійним. Так, він не боявся зізнатися собі, що він втратив надію.

Серією безнадійних спростувань було його життя. Тоді він сподівався ...

Тоді він сподівався ...

Колись, багато тому років, він сподівався на комунізм. Але він був розбитий там. Тепер він не мав надії на якусь ідеологію!

Спитайте ще склянку води. Це заперечення бажаних ідеологій, звичайно, було загальним явищем. І, насамперед, заперечення, втома, байдужість, більшість, переважна більшість відчуває себе попереду різних ідеологій.

Він дивився на тролейбуси, що йшли до бульвару, натовп... Перед ним була відкрита газета. Усе, що бачив і раніше: тінь нової війни, Індокитай, два самогубства з економічних причин, «Космічний рух»...

- Цигарок! – зайшов перехожий, узяв пакет.

На шести сторінках газети: життя. І він, він тепер був людиною, яка не

має надії.

Він пам'ятав, що багато років тому він був ще дитиною, коли серйозно захворів, перебуваючи у тітки, двоюрідної сестри матері. Лікар, що вийшов із кімнати хворого, офіційним голосом сказав:

- Надії більше нема!

Тож він зараз теж сказав:

- Нема чому дивуватися!

Йому було жахливо від того, що він безнадійний. Він відчував, як інші в кафе дивилися на нього, а інші з вулиці думали та прошепотіли один одному: «Він немає надії!» Це був злочин. На ньому наче був знак, який це підтверджував. Наче він був голим між одягненими...

Він подумав про написані ним оповідання, даючи вихід своєму неспокою. Він торкався нашого часу: війни, соціального нещастя ... Але він не вирішив випустити їх. Він боявся! Він боявся ярлика, який, безсумнівно, буде начеплений на нього. Ні, він повинен скинути його. Трясця ярликові! Це була людина, більш нічого. Ані праворуч, ані ліворуч. Людина, яка сподівалася, і тепер не має надії, і хто відчуває себе зобов'язаним це сказати. Звичайно, інші матимуть надію, так думав він.

Він знову розгорнув газету: «Індокитай», «Космічний рух», сольний концерт, дві суїциди з економічних причин, «Маленькі поради»...

ПОПИТ друкарська машинка...

Шукаю радіограму ...

в доброму стані ...

ПРОПОНУЮ справжній перський гобелен ...

Він узяв свій план на сьогодні і написав олівцем:

Бажання ...

Потім він додав своє ім'я та адресу. Він хотів заплатити, йти прямо до газети, дати оголошення, спитати, наполягати обов'язково на вихід у завтрашньому випуску...